

แห่งทรัพย์สินและหนี้สินนั้น กรณีเข้ารับตำแหน่งและกรณีพ้นจากตำแหน่งที่ปรึกษานายกองการบริหารส่วนจังหวัดเชียงรายวาระที่ ๑ และวาระที่ ๒ ให้เพิกถอนสิทธิสมัครรับเลือกตั้งของผู้ถูกกล่าวหา กับลงโทษเฉพาะกรณีเข้ารับตำแหน่งและกรณีพ้นจากตำแหน่งที่ปรึกษานายกองการบริหารส่วนจังหวัดเชียงรายวาระที่ ๒ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๘๑, ๑๑๔, ๑๖๗, ๑๘๘ และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ และขอให้นับโทษผู้ถูกกล่าวหาต่อจากโทษในคดีหมายเลขแดงที่ ๕๓๓๗/๒๕๖๒ ของศาลฎีกา

ผู้ถูกกล่าวหาให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่ผู้ร้องขอให้
นับโทษต่อ

ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิจารณาแล้ว พิจารณาว่า นายศักดิ์ดาพินิจ ณรงค์ชาติโสภณหรือวชิรศักดิ์ หงษ์ชนินทร์รัฐ ผู้ถูกกล่าวหา จงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ด้วยข้อความอันเป็นเท็จ หรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบกรณีพ้นจากตำแหน่งที่ปรึกษานายกองการบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย วาระที่ ๒ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๓ ห้ามมิให้ผู้ถูกกล่าวหาดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือดำรงตำแหน่งใดในพรรคการเมืองเป็นเวลาห้าปี นับแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๘ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ถูกกล่าวหาพ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๓๔ วรรคสอง กับมีความผิดตามมาตรา ๑๑๙ ฐานเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ กรณีพ้นจากตำแหน่งที่ปรึกษานายกองการบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย วาระที่ ๒ องค์คณะผู้พิพากษาเสียงข้างมากเห็นควรลงโทษจำคุก

๒ เดือน ผู้ถูกกล่าวหาต้องชำระค่าไต่สวนเป็นระยะเวลาพอแก่โทษแล้ว จึงให้หมายปล่อยในคดีนี้ และยกคำขอให้นับโทษผู้ถูกกล่าวหาต่อ ข้อหาและคำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

ผู้ร้องอุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา

พิเคราะห์อุทธรณ์ คำแก้อุทธรณ์ คำร้อง เอกสารประกอบคำร้อง และพยานหลักฐาน ตามทางไต่สวนแล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายก องค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงรายวาระที่ ๑ เมื่อวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๕ และพ้นจากตำแหน่งเมื่อวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๗ ต่อมาได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเดิมเป็นวาระที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๗ และพ้นจากตำแหน่งด้วยการลาออกเมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๘ ผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีแสดง รายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้องกรณีเข้ารับตำแหน่งวาระที่ ๑ เมื่อวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๕ กรณี พ้นจากตำแหน่งวาระที่ ๑ เมื่อวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๗ กรณีเข้ารับตำแหน่งวาระที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๗ และกรณีพ้นจากตำแหน่งวาระที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๘ โดยไม่ระบุหนี้ จำนวนห้องชุดเลขที่ ๗๙/๒๔๘ และ ๗๙/๔๕๔ ชั้นที่ ๑๙ และ ๒๘ อาคารชุด “ปทุมวันรีสอร์ท” ตำบล พญาไท (ประแจจีน) อำเภอพญาไท (ดุสิต) กรุงเทพมหานคร ที่มีต่อบริษัทบริหารสินทรัพย์กรุงเทพ พาณิชย์ จำกัด (มหาชน) ในรายการหนี้สินตามเอกสารหมายเลข ร.๙ ร.๑๐ ร.๑๑ และ ร.๒๙ ตามลำดับ สำหรับคดีที่ผู้ร้องมีคำขอให้นับโทษต่อ นั้น ศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาลงโทษจำคุกผู้ถูกกล่าวหา ตาม สำนวนคดีหมายเลขแดงที่ อท.(ผ) ๒๑/๒๕๕๙ ของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง

มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ร้องประการแรกว่า คดีของผู้ร้องในความผิด

ฐานจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบกรณีเข้ารับตำแหน่งที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงรายวาระที่ ๒ ขาดอายุความทางอาญาตามคำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือไม่ ผู้ร้องอุทธรณ์ว่า ผู้ร้องยื่นคำร้องเมื่อวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๖๒ ขอให้ศาลวินิจฉัยว่า ผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดฐานจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จ และขอศาลออกหมายจับผู้ถูกกล่าวหาในวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๒ ก่อนครบกำหนดอายุความในวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๖๒ จึงถือว่า ผู้ถูกกล่าวหาหลบหนีไปในระหว่างถูกดำเนินคดีหรือระหว่างการพิจารณาของศาล ซึ่งตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๗๔/๑ บัญญัติมิให้นับระยะเวลาที่ผู้ถูกกล่าวหาหลบหนีไปในระหว่างถูกดำเนินคดีรวมเป็นส่วนหนึ่งของอายุความ การที่ศาลออกหมายจับย่อมเป็นเหตุให้ อายุความสะดุดหยุดลงจนกว่าจะจับตัวผู้ถูกกล่าวหาและนำตัวมาส่งศาลได้ เมื่อผู้ร้องนำตัวผู้ถูกกล่าวหามารายงานตัวต่อศาลเมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๒ คดีจึงไม่ขาดอายุความ สิทธินาคดีอาญามาฟ้องยังไม่ระงับไป เพราะเหตุขาดอายุความดังที่ศาลวินิจฉัยไว้ การที่ศาลนับอายุความเรื่อยมาจนกระทั่งได้ตัวผู้ถูกกล่าวหาส่งศาล ถือเป็น การวินิจฉัยขัดต่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๗๔/๑ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๗ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๕

องค์คณะวินิจฉัยอุทธรณ์โดยมติที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา เห็นว่า ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ผู้ถูกกล่าวหายื่น บัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้องกรณีเข้ารับตำแหน่งที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วน จังหวัดเชียงรายวาระที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๗ โดยไม่แสดงรายการหนี้จำนองห้องชุด ๒ ห้อง จึงถือว่าวันดังกล่าวเป็นวันกระทำความผิด คดีนี้ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ลงโทษผู้ถูกกล่าวหาตาม พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ซึ่งใช้ บังคับเมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ภายหลังวันที่ผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิด โดยมาตรา ๓ ของ พระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและ ปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ แต่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและ ปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มิได้ยกเลิกการกระทำความผิด ทั้งยังคงกำหนดโทษทางอาญา สำหรับการกระทำความผิดตามคำร้องไว้ใน มาตรา ๑๖๗ ซึ่งมีระวางโทษเท่ากันกับพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๑๙ ดังนั้น โทษทางอาญาตามกฎหมายที่บัญญัติในภายหลังจึงไม่แตกต่างกับกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิด จึงต้องใช้กฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดบังคับแก่คดี เมื่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่า ด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๑๙ มิได้บัญญัติอายุความไว้เป็นการ เฉพาะ จึงต้องนำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญาว่าด้วยอายุความมาใช้แก่ความผิดในคดีนี้ ซึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ บัญญัติว่า “ในคดีอาญา ถ้ามิได้ฟ้องและได้ตัวผู้กระทำความผิดมายังศาล ภายในกำหนดดังต่อไปนี้ นับแต่วันกระทำความผิด เป็นอันขาดอายุความ... (๔) ห้าปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกกว่าหนึ่งเดือนถึงหนึ่งปี...” คดีนี้มีระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๖

เดือน อายุความจึงมีกำหนดเวลาห้าปีนับแต่วันกระทำความผิด ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ศาลวินิจฉัยการตรวจสอบทรัพย์สินของผู้ถูกกล่าวหา เมื่อวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๖๒ ก่อนครบกำหนดอายุความ แต่ในวันดังกล่าวผู้ร้องไม่ได้ตัวผู้ถูกกล่าวหาไปยังศาล แม้ศาลออกหมายจับผู้ถูกกล่าวหาเมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๒ อันเป็นวันก่อนครบกำหนดอายุความคดีนี้ซึ่งถือว่าผู้ถูกกล่าวหาหลบหนีไปในระหว่างถูกดำเนินคดี แต่มาตรา ๗๔/๑ ซึ่งเป็นบทกฎหมายที่แก้ไขเมื่อปี ๒๕๕๔ เป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิด และเป็นบทบัญญัติอยู่ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ หมวด ๖ การดำเนินคดีอาญา ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองตามมาตรา ๒๗๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งเป็นบทบัญญัติว่าด้วยการดำเนินคดีในกรณีที่นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา หรือข้าราชการการเมืองอื่นถูกกล่าวหาว่าร้ายรอยผิดปกติ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการตามประมวลกฎหมายอาญา หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่หรือทุจริตต่อหน้าที่ตามกฎหมายอื่น ซึ่งเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการปราบปรามการทุจริต โดยไม่รวมถึงการดำเนินคดีกรณียื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินซึ่งอยู่ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ หมวด ๓ การตรวจสอบทรัพย์สินและหนี้สิน อันเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการป้องกันการทุจริต กรณีจึงไม่อาจนำ มาตรา ๗๔/๑ มาใช้บังคับแก่คดีนี้ได้ เมื่อไม่นำมาตรา ๗๔/๑ มาใช้บังคับ อายุความในคดีนี้จึงไม่สะดุดหยุดลงตามบทบัญญัติดังกล่าว ส่วนที่ผู้ร้องอุทธรณ์ว่า เมื่อผู้ร้องยื่นคำร้องแล้วอายุความย่อมสะดุดหยุดลงตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๕ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๗

ด้วยนั้น เห็นว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญทั้งสองฉบับดังกล่าวมีบทบัญญัติเกี่ยวกับการนับอายุความทางอาญา แต่มีความแตกต่างกับกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดของผู้ถูกกล่าวหา โดยมีผลให้อายุความสะดุดหยุดลง ระยะเวลาการบังคับโทษ จึงขยายออกไปซึ่งไม่เป็นคุณแก่ผู้ถูกกล่าวหา อีกทั้งปัญหาเรื่องอายุความแม้มิใช่การกำหนดองค์ประกอบของการกระทำอันเป็นความผิดแต่ก็เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับกำหนดเวลาให้บุคคลต้องรับโทษหรือไม่ต้องรับโทษในทางอาญา เมื่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญทั้งสองฉบับบัญญัติขึ้นและมีผลใช้บังคับภายหลังวันกระทำความผิดของผู้ถูกกล่าวหาจึงไม่อาจนำมาใช้บังคับย้อนหลังแก่คดีที่มีการกระทำความผิดก่อนบทกฎหมายใช้บังคับได้ แม้ศาลประทับรับฟ้องไว้พิจารณาเนื่องจากผู้ถูกกล่าวหาไม่มาศาลตามนัดโดยไม่มีเหตุแก้ตัวอันควร แต่คดีนี้ผู้ร้องได้ตัวผู้ถูกกล่าวหามาศาลในวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๒ เกินกำหนด ๕ ปีแล้ว จึงเป็นอันขาดอายุความทางอาญา ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ (๔) สิทธินำคดีอาญามาฟ้องของผู้ร้องย่อมระงับไป ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๙ (๖) ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม ส่วนมาตรการบังคับทางการเมืองนั้นไม่อาจแยกออกจากการวินิจฉัยความรับผิดทางอาญาได้ เมื่อการกระทำตามคำร้องในข้อหานี้เป็นอันขาดอายุความทางอาญาไปแล้ว จึงไม่อาจนำมาตรการบังคับทางการเมืองมาใช้บังคับแก่ผู้ถูกกล่าวหาได้ ที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิพากษายกคำร้องเฉพาะในส่วนความผิดฐานจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อ ผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ กรณีเข้ารับตำแหน่งที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงรายวาระที่ ๒ มา นั้นชอบแล้ว อุทธรณ์ของผู้ร้องข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

มีปัญหาคือต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ร้องประการสุดท้ายว่า การที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิพากษาลงโทษจำคุก ๒ เดือน แต่ผู้ถูกกล่าวหาต้องขังระหว่างไต่สวนเป็นระยะเวลาพอแก่โทษแล้ว ให้หมายปล่อยในคดีนี้ และยกคำขอให้นับโทษผู้ถูกกล่าวหาต่อข้อด้วยกฎหมายหรือไม่ ผู้ร้องอุทธรณ์ว่า ผู้ร้องยื่นคำร้องและแก้ไขคำร้องขอให้ศาลนับโทษต่อจากคดีอื่น ผู้ถูกกล่าวหา มารายงานตัวต่อศาลเมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๒ ในวันเดียวกัน ผู้ถูกกล่าวหา ยื่นคำร้องขอให้ปล่อยตัวชั่วคราว และยังปรากฏข้อเท็จจริงอีกว่า ผู้ถูกกล่าวหา ยื่นคำร้องขอออกนอกราชอาณาจักรด้วยเหตุผลส่วนตัวและศาลอนุญาต ย่อมเห็นได้ชัดว่า ในระหว่างพิจารณา ผู้ถูกกล่าวหาไม่เคยต้องขังระหว่างไต่สวนแต่ประการใด อีกทั้งการที่ผู้ถูกกล่าวหาต้องโทษจำคุกคดีถึงที่สุดในคดีหมายเลขแดงที่ ๕๓๓๗/๒๕๖๒ ของศาลฎีกา ตามหมายจำคุกเมื่อคดีถึงที่สุดที่ ๑๔/๒๕๖๓ ของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง ฉบับลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ มิใช่คดีเดียวกันกับคดีนี้ จึงรับฟังว่า ผู้ถูกกล่าวหาไม่เคยต้องโทษจำคุกในคดีนี้มาก่อน ย่อมมีเหตุให้ศาลสามารถนับโทษจำคุกในคดีนี้ต่อจากคดีอื่นได้ การที่ศาลวินิจฉัยว่าผู้ถูกกล่าวหาต้องขังระหว่างไต่สวนเป็นระยะเวลาพอแก่โทษแล้ว ย่อมเป็นการวินิจฉัยที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่ปรากฏในสำนวน ไม่มีเหตุให้ยกคำขอให้นับโทษต่อของผู้ร้อง หากศาลไม่นับโทษจำคุกในคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกในคดีหมายเลขแดงที่ ๕๓๓๗/๒๕๖๒ ของศาลฎีกา ย่อมถือได้ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดจริงแต่ไม่ต้องรับโทษทางอาญานั้น เห็นว่า ระหว่างการพิจารณาคดีนี้เมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ ศาลฎีกามีคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุกผู้ถูกกล่าวหาเป็นเวลา ๘ ปี ตามสำนวนคดีหมายเลขแดงที่ อท.(ผ) ๒๑/๒๕๕๙ ของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง เมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๓ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองได้ออกหมายขังระหว่างไต่สวนผู้ถูกกล่าวหาไว้ และต่อมาเมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม

๒๕๖๓ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีคำพิพากษาคดีนี้ ซึ่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ อันเป็นกฎหมายที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองใช้ลงโทษผู้ถูกกล่าวหา มิได้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับโทษไว้โดยเฉพาะ กรณีจึงต้องนำบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายอาญาว่าด้วยโทษมาใช้แก่ความผิดคดีนี้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๗ และโดยมาตรา ๒๒ วรรคแรก บัญญัติว่า “โทษจำคุกให้เริ่มแต่วันมีคำพิพากษา แต่ถ้าผู้ต้องคำพิพากษาถูกคุมขังก่อนศาลพิพากษา ให้หักจำนวนวันที่ถูกคุมขังออกจากระยะเวลาจำคุกตามคำพิพากษา เว้นแต่คำพิพากษานั้นจะกล่าวไว้เป็นอย่างอื่น” ดังนั้นการที่ผู้ถูกกล่าวหา มาแสดงตนต่อศาลในระหว่างการพิจารณาคดี ถือได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาอยู่ในอำนาจของศาลในคดีนี้ ต่อมาเมื่อผู้ถูกกล่าวหาถูกจำคุกตามคำพิพากษาศาลฎีกา ตามสำนวนคดีหมายเลขแดงที่ อท.(ผ) ๒๑/๒๕๕๙ ของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง จึงเป็นเหตุให้คำสั่งศาลที่อนุญาตให้ปล่อยตัวผู้ถูกกล่าวหาชั่วคราวสิ้นสุดโดยปริยาย ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๓ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองได้ออกหมายขังระหว่างไต่สวนผู้ถูกกล่าวหาไว้ในคดีนี้โดยไม่ได้กำหนดให้นับแต่วันสิ้นสุดการลงโทษจำคุกในคดีดังกล่าว ดังนั้น ถือได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาถูกคุมขังอยู่ในคดีนี้ก่อนศาลพิพากษา เมื่อศาลลงโทษจำคุกผู้ถูกกล่าวหาเป็นเวลา ๒ เดือน จึงต้องหักจำนวนวันที่ถูกคุมขังออกจากระยะเวลาจำคุกตามคำพิพากษา ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๒ วรรคแรก เมื่อนับระยะเวลาตั้งแต่ออกหมายขังระหว่างไต่สวนผู้ถูกกล่าวหาไว้ในคดีนี้ถึงวันที่ศาลมีคำพิพากษาคดีนี้เป็นเวลาเกินกว่า ๒ เดือน จึงไม่มีวันต้องโทษจำคุกที่ศาลจะต้องมีคำสั่งให้นับโทษต่อตามคำร้องของผู้ร้องอีก ดังนั้น ที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิจารณาแล้วมีคำพิพากษาว่า ผู้ถูกกล่าวหาต้องขังระหว่างไต่สวนเป็นระยะเวลา

พอแก้ไขแล้ว จึงให้หมายปล่อยในคดีนี้ และยกคำขอให้รับโทษผู้ถูกกล่าวหาต่อ จึงขอด้วยกฎหมาย
อุทธรณ์ของผู้ร้องในข้อนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นเดียวกัน

ส่วนที่ผู้ถูกกล่าวหาแก้อุทธรณ์ของผู้ร้องโดยอ้างเหตุผล ข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย
โต้แย้งคำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองเพื่อใช้เป็นข้ออ้างว่า การ
กระทำของผู้ถูกกล่าวหาขาดเจตนากระทำความผิด และขอให้ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกายกคำร้องของ
ผู้ร้องนั้น เห็นว่า คำแก้อุทธรณ์ของผู้ถูกกล่าวหาดังกล่าวเป็นการขอให้แก้ไขเปลี่ยนแปลง
คำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ผู้ถูกกล่าวหาต้องทำเป็นอุทธรณ์
โต้แย้งคำพิพากษาดังกล่าว จะทำมาในคำแก้อุทธรณ์หาได้ไม่ จึงไม่รับวินิจฉัยให้ คำพิพากษาศาลฎีกา
แผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองชอบแล้ว

วินิจฉัยยื่น.

นายยงยุทธ แสงรุ่งเรือง

นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย วาระที่ ๒ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๘๑, ๑๑๔, ๑๖๗, ๑๘๘ และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ และขอให้แนบโทษผู้ถูกกล่าวหาต่อจากโทษในคดีหมายเลขแดงที่ ๕๓๓๗/๒๕๖๒ ของศาลฎีกา

ผู้ถูกกล่าวหาให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่ผู้ร้องขอให้แนบโทษต่อ

ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิจารณาแล้ว พิจารณาว่า นายศักดิ์ดาพินิจ ณรงค์ชาติโสภณ หรือวชิรศักดิ์ หงษ์ชนินทร์รัฐ ผู้ถูกกล่าวหา จงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบกรณีพ้นจากตำแหน่งที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย วาระที่ ๒ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๓ ห้ามมิให้ผู้ถูกกล่าวหาดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือดำรงตำแหน่งใดในพรรคการเมืองเป็นเวลาห้าปี นับแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๘ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ถูกกล่าวหาพ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๓๔ วรรคสอง กับมีความผิดตามมาตรา ๑๑๔ ฐานเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ กรณีพ้นจากตำแหน่งที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย วาระที่ ๒ องค์คณะผู้พิพากษาเสียงข้างมากเห็นควรลงโทษจำคุก ๒ เดือน ผู้ถูกกล่าวหาต้องชังระหว่างไต่สวนเป็นระยะเวลาพอแก่โทษแล้วจึงให้หมายปล่อยในคดีนี้ และยกคำขอให้แนบโทษผู้ถูกกล่าวหาต่อ ข้อหาและคำขออื่นนอกจากนี้ให้ยกผู้ร้องอุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา

พิเคราะห์อุทธรณ์ คำแก้อุทธรณ์ คำร้อง เอกสารประกอบคำร้อง และพยานหลักฐาน ตามทางไต่สวนแล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายก องค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย วาระที่ ๑ เมื่อวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๕ และพ้นจากตำแหน่งเมื่อ วันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๗ ต่อมาได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเดิมเป็นวาระที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๗ และพ้นจากตำแหน่งด้วยการลาออกเมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๘ ผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีแสดง รายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้องกรณีเข้ารับตำแหน่งวาระที่ ๑ เมื่อวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๕ กรณีพ้นจากตำแหน่งวาระที่ ๑ เมื่อวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๗ กรณีเข้ารับตำแหน่งวาระที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๗ และกรณีพ้นจากตำแหน่งวาระที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๘ โดยไม่ ระบุหนี้จำนองห้องชุดเลขที่ ๗๙/๒๔๘ และ ๗๙/๔๕๔ ชั้นที่ ๑๙ และ ๒๘ อาคารชุด “ปทุมวัน รีสอร์ท” ตำบลพญาไท (ประแจจีน) อำเภอพญาไท (ดุสิต) กรุงเทพมหานคร ที่มีต่อบริษัทบริหาร สินทรัพย์กรุงเทพพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) ในรายการหนี้สินตามเอกสารหมายเลข ร.๙ ร.๑๐ ร.๑๑ และ ร.๒๙ ตามลำดับ สำหรับคดีที่ผู้ร้องมีคำขอให้นับโทษต่อนั้น เมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ ศาลฎีกามีคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุกผู้ถูกกล่าวหาที่กำหนด ๘ ปี ตามสำนวนคดีหมายเลขแดงที่ อท.(ผ) ๒๑/๒๕๕๙ ของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง

ปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ร้องประการแรกมีว่า คดีของผู้ร้องในความผิดฐานจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ กรณีเข้ารับตำแหน่งที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย วาระที่ ๒ ขาดอายุความหรือไม่ ผู้ร้องอุทธรณ์ว่า ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อศาลวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๖๒ ขอให้ศาลวินิจฉัยว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดฐานจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จ และขอศาลออก

หมายจับผู้ถูกกล่าวหาวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๒ ต้องถือว่าผู้ถูกกล่าวหาหลบหนีไปในระหว่างถูกดำเนินคดีหรือระหว่างการพิจารณาของศาล และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๗๔/๑ บัญญัติว่า มิให้นับระยะเวลาที่ผู้ถูกกล่าวหาหลบหนีรวมเป็นส่วนหนึ่งของอายุความ การที่ศาลออกหมายจับผู้ถูกกล่าวหาย่อมเป็นเหตุให้อายุความสะดุดหยุดลงจนกว่าจะจับตัวผู้ถูกกล่าวหาและนำตัวมาส่งศาลได้ เมื่อผู้ร้องนำตัวผู้ถูกกล่าวหามารายงานตัวต่อศาลวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๒ คดีจึงยังไม่ขาดอายุความ เห็นว่า ผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้อง กรณีเข้ารับตำแหน่งที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย วาระที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๗ โดยไม่แสดงรายการหนี้จำนองห้องชุด ๒ ห้อง ถือได้ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดในวันดังกล่าว แม้ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ลงโทษผู้ถูกกล่าวหาตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ซึ่งมีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ภายหลังวันที่ผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิด และมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าวให้ยกเลิกพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ อันเป็นกฎหมายที่มีผลใช้บังคับในขณะกระทำความผิด แต่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๖๗ ยังคงบัญญัติให้การกระทำตามคำร้องเป็นความผิดและมีระวางโทษเท่ากับโทษตามมาตรา ๑๑๙ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ โทษทางอาญาตามกฎหมายที่บัญญัติในภายหลังจึงไม่แตกต่างกับโทษทางอาญาตามกฎหมายที่มีผลใช้บังคับในขณะกระทำความผิด ต้องใช้กฎหมายที่มีผลใช้บังคับในขณะกระทำความผิดบังคับแก่คดีนี้ และเมื่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มิได้มี

บทบัญญัติว่าด้วยอายุความไว้เป็นการเฉพาะ จึงต้องนำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญาว่าด้วยอายุความมาใช้บังคับแก่การกระทำความผิดของผู้ถูกกล่าวหาในคดีนี้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๗ เมื่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๑๙ มีระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ คดีนี้จึงมีกำหนดอายุความห้าปีนับแต่วันกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ (๔) เมื่อผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดในวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๗ จึงครบกำหนดอายุความตามบัญญัติดังกล่าวในวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๖๒ ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อศาลวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๖๒ แต่ผู้ร้องไม่ได้ตัวผู้ถูกกล่าวหามายังศาลในวันดังกล่าว แม้ผู้ร้องขอให้ศาลออกหมายจับและศาลออกหมายจับผู้ถูกกล่าวหาเมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๒ อันถือได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาหลบหนีไปในวันดังกล่าว และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๗๔/๑ ซึ่งใช้บังคับในขณะกระทำความผิดบัญญัติว่า ถ้าผู้ถูกกล่าวหาหรือจำเลยหลบหนีไปในระหว่างถูกดำเนินคดีหรือระหว่างการพิจารณาคดีของศาล มิให้นับระยะเวลาที่ผู้ถูกกล่าวหาหรือจำเลยหลบหนีรวมเป็นส่วนหนึ่งของอายุความก็ตาม แต่มาตรา ๗๔/๑ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๖ การดำเนินคดีอาญาผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองตามมาตรา ๒๗๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มีสาระสำคัญเป็นเรื่องการดำเนินคดีในกรณีที่นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา หรือข้าราชการการเมืองอื่น ถูกกล่าวหาว่าร้ายรอยผิดปกติ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการตามประมวลกฎหมายอาญา หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่หรือทุจริตต่อหน้าที่ตามกฎหมายอื่น อันเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการปราบปรามการทุจริต ส่วนการยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินอยู่ในหมวด ๓

การตรวจสอบทรัพย์สินและหนี้สิน อันเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการป้องกันการทุจริต กรณีจึงไม่อาจนำ มาตรา ๗๔/๑ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาใช้บังคับแก่คดีนี้ ดังนี้ แม้ถือได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาในคดีนี้หลบหนีไปวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๒ ก็ต้องนับระยะเวลาภายหลังจากนั้นรวมเป็นส่วนหนึ่งของอายุความด้วย อายุความในคดีนี้ จึงไม่สะดุดหยุดลงในดังกล่าว ส่วนที่ผู้ร้องอุทธรณ์ด้วยว่า เมื่อผู้ร้องยื่นคำร้องต่อศาลฎีกาแผนก คดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองแล้ว อายุความในคดีนี้ย่อมสะดุดหยุดลงตาม พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๕ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม การทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๗ นั้น เห็นว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณา คดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่า ด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ กับพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย การป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มีบทบัญญัติมิให้นับระยะเวลาที่ผู้ถูกกล่าวหา หลบหนีรวมเป็นส่วนหนึ่งของอายุความเช่นเดียวกัน แต่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย วิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ และพระราชบัญญัติประกอบ รัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ไม่มีบทบัญญัติให้การนับอายุความ ในลักษณะดังกล่าวมีผลใช้บังคับเฉพาะกับการกระทำในหมวดที่ว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของผู้ดำรง ตำแหน่งทางการเมืองเท่านั้น ดังเช่นพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและ ปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และแม้บทบัญญัติว่าด้วยอายุความที่ว่ามีให้นับระยะเวลาที่ ผู้ต้องหาหรือจำเลยหลบหนีรวมเป็นส่วนหนึ่งของอายุความดังกล่าวมิใช่องค์ประกอบของการกระทำ อันเป็นความผิด แต่เป็นบทบัญญัติที่มีผลให้ระยะเวลาการบังคับโทษขยายออกไป อันมีผลให้บุคคล

ต้องรับโทษหรือไม่ต้องรับโทษในทางอาญา พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ อันเป็นกฎหมายที่มีผลใช้บังคับภายหลังวันที่ผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิด จึงมีบทบัญญัติว่าด้วยอายุความเป็นโทษแก่ผู้ถูกกล่าวหาหรือจำเลยยิ่งกว่าพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ อันเป็นกฎหมายที่มีผลใช้บังคับในขณะกระทำความผิด ย่อมไม่อาจนำบทบัญญัติว่าด้วยอายุความในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาใช้บังคับย้อนหลังเป็นโทษแก่ผู้ถูกกล่าวหาในคดีนี้ได้ การที่ผู้ถูกกล่าวหาหลบหนีไปในวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๒ จึงไม่เป็นเหตุที่ทำให้ไม่อาจนับระยะเวลาภายหลังจากนั้นเป็นส่วนหนึ่งของอายุความ อายุความในคดีนี้จึงไม่สะดุดหยุดลงในวันดังกล่าว ต้องนับระยะเวลาภายหลังจากนั้นรวมเป็นส่วนหนึ่งของอายุความด้วย และเมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ร้องได้ตัวผู้ถูกกล่าวหามาศาลในวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๒ เกินกำหนดเวลา ๕ ปี นับแต่วันกระทำความผิด คดีของผู้ถูกกล่าวหาจึงเป็นอันขาดอายุความ มีผลให้สิทธินำคดีอาญามาฟ้องของผู้ร้องระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๙ (๖) ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม ส่วนมาตรการบังคับทางกลังนั้น ไม่อาจแยกออกจากการวินิจฉัยความรับผิดชอบทางอาญา เมื่อการกระทำตามคำร้องในส่วนอาญาขาดอายุความไปแล้ว ย่อมไม่อาจนำมาตรการบังคับทางกลังมาใช้บังคับแก่ผู้ถูกกล่าวหา ที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองวินิจฉัยมานั้นชอบแล้ว อุทธรณ์ของผู้ร้องข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ร้องประการต่อไปมีว่า การที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิพากษาลงโทษจำคุกผู้ถูกกล่าวหา ๒ เดือน แต่ผู้ถูกกล่าวหาต้องขังระหว่างไต่สวนเป็นระยะเวลาพอแก่โทษแล้ว ให้หมายปล่อยในคดีนี้ และยกคำขอให้นับโทษผู้ถูกกล่าวหาต่อจากโทษในคดีอื่น ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ผู้ร้องอุทธรณ์ว่า ผู้ร้องยื่นคำร้องและแก้ไขคำร้องขอให้นับโทษผู้ถูกกล่าวหาต่อจากโทษในคดีอื่น ผู้ถูกกล่าวหามารายงานตัวต่อศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองเมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๒ ในวันเดียวกันผู้ถูกกล่าวหายื่นคำร้องขอให้ปล่อยตัวชั่วคราว และผู้ถูกกล่าวหาเคยยื่นคำร้องขอออกนอกราชอาณาจักรด้วยเหตุผลส่วนตัวและศาลอนุญาต ย่อมเห็นได้ชัดว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่เคยต้องขังระหว่างไต่สวนในคดีนี้ อีกทั้งคดีที่ผู้ถูกกล่าวหาต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุก ตามหมายจำคุกเมื่อคดีถึงที่สุดเลขที่ ๑๔/๒๕๖๓ ของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง ฉบับลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ มิใช่คดีเดียวกันกับคดีนี้ ต้องถือว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่เคยต้องโทษจำคุกในคดีนี้มาก่อน ย่อมนับโทษจำคุกในคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกในคดีดังกล่าวได้ และหากไม่นับโทษจำคุกในคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกในคดีดังกล่าวย่อมถือได้ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดในคดีนี้จริง แต่ไม่ต้องรับโทษทางอาญานั้น เห็นว่า ในระหว่างการพิจารณาคดีนี้ ศาลฎีกามีคำพิพากษาฎีกาที่ ๕๓๓๗/๒๕๖๒ ให้จำคุกผู้ถูกกล่าวหาเป็นเวลา ๘ ปี ในคดีหมายเลขแดงที่ อท.(ผ) ๒๑/๒๕๕๙ ของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง ศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลางออกหมายจำคุกเมื่อคดีถึงที่สุดตามหมายจำคุกเมื่อคดีถึงที่สุด ฉบับลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ ต่อมาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองออกหมายขังผู้ถูกกล่าวหาระหว่างไต่สวนในคดีนี้ ตามหมายขังฉบับลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๓ และมีคำพิพากษาคดีนี้วันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๖๓ ปัญหาว่าต้องเริ่มนับโทษจำคุกผู้ถูกกล่าวหาในคดีนี้เมื่อใดนั้น พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและ

ปรากฏการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ อันเป็นกฎหมายที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่ง
 ทางการเมืองใช้ลงโทษผู้ถูกกล่าวหาในคดีนี้มีได้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการเริ่มนับโทษจำคุกไว้
 โดยเฉพาะ จึงต้องนำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญาว่าด้วยการเริ่มนับโทษจำคุกมาใช้บังคับ
 แก่ความผิดในคดีนี้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๗ และเมื่อประมวลกฎหมายอาญา มาตรา
 ๒๒ วรรคแรก บัญญัติว่า “โทษจำคุก ให้เริ่มแต่วันมีคำพิพากษา แต่ถ้าผู้ต้องคำพิพากษาถูกคุมขัง
 ก่อนศาลพิพากษา ให้หักจำนวนวันที่ถูกคุมขังออกจากระยะเวลาจำคุกตามคำพิพากษา เว้นแต่
 คำพิพากษานั้นจะกล่าวไว้เป็นอย่างอื่น” ดังนี้ การที่ผู้ถูกกล่าวหาแสดงตนต่อศาลฎีกาแผนก
 คดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองและได้รับอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวในระหว่างการพิจารณา
 คดีนี้ ย่อมถือได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาอยู่ในอำนาจของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทาง
 การเมืองในคดีนี้แล้ว ต่อมาเมื่อผู้ถูกกล่าวหาต้องคำพิพากษาถึงที่สุด ในคดีหมายเลขแดงที่ อท.(ผ)
 ๒๑/๒๕๕๙ ของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง ให้ลงโทษจำคุก ตามหมายจำคุกคดีถึง
 ที่สุด ฉบับลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ ย่อมเป็นเหตุให้คำสั่งของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของ
 ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองในคดีนี้ที่อนุญาตให้ปล่อยตัวผู้ถูกกล่าวหาชั่วคราวสิ้นสุดไปโดยปริยาย
 และต่อมาเมื่อศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองออกหมายขังผู้ถูกกล่าวหา
 ระหว่างไต่สวนไว้ในคดีนี้วันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๓ โดยไม่ได้กำหนดให้เริ่มนับโทษจำคุกผู้ถูกกล่าวหา
 ในคดีนี้ต่อจากวันสิ้นสุดการลงโทษจำคุกในคดีดังกล่าว ย่อมต้องถือว่าผู้ถูกกล่าวหาถูกคุมขังอยู่ในคดี
 นี้ก่อนศาลมีคำพิพากษา ต่อมาเมื่อศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมี
 คำพิพากษาลงโทษจำคุกผู้ถูกกล่าวหาในคดีนี้เป็นเวลา ๒ เดือน จึงต้องหักจำนวนวันที่ผู้ถูกกล่าวหา
 ถูกคุมขังออกจากระยะเวลาจำคุกตามคำพิพากษา ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๒ วรรค
 แรก เมื่อนับระยะเวลาตั้งแต่วันที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองออกหมาย

ซึ่งระหว่างไต่สวนผู้ถูกกล่าวหาไว้ในคดีนี้จนถึงวันที่มีคำพิพากษาเป็นเวลานานกว่า ๒ เดือน จึงไม่มีวันต้องโทษจำคุกที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองจะต้องมีคำสั่งให้นับโทษต่อตามคำร้องของผู้ร้องอีก ที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีคำพิพากษาว่าผู้ถูกกล่าวหาต้องชั่งระหว่างไต่สวนเป็นระยะเวลาพอแก่โทษแล้วจึงให้หมายปล่อยในคดีนี้ และยกคำขอให้นับโทษผู้ถูกกล่าวหาต่อจากโทษในคดีอื่นจึงเป็นการชอบแล้ว อุทธรณ์ของผู้ร้องข้อนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน

ส่วนที่ผู้ถูกกล่าวหาแก้อุทธรณ์ของผู้ร้องโดยอ้างข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายโต้แย้งคำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองว่าการกระทำของผู้ถูกกล่าวหาขาดเจตนากระทำความผิด และขอให้ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกายกคำร้องของผู้ร้องนั้น เห็นว่า คำแก้อุทธรณ์ของผู้ถูกกล่าวหาดังกล่าวเป็นการขอให้องค์คณะผู้พิพากษาในชั้นอุทธรณ์แก้ไขเปลี่ยนแปลงคำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ผู้ถูกกล่าวหาต้องทำเป็นอุทธรณ์โต้แย้งคำพิพากษาดังกล่าว จะทำมาในคำแก้อุทธรณ์หาได้ไม่ จึงไม่รับวินิจฉัย

จึงวินิจฉัยยืน.

นายอธิคม อินทุภูติ

(อม.๒๘)

ความเห็นในการวินิจฉัยคดี
ชั้นวินิจฉัยอุทธรณ์

คดีหมายเลขดำที่ อม.อธ. ๒๐/๒๕๖๓
คดีหมายเลขแดงที่ อม.อธ. ๕ /๒๕๖๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ ศาลฎีกา

วันที่ ๑๑ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง { คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ผู้ร้อง
นายศักดิ์ดาพินิจ ณรงค์ชาติโสภณ หรือวชิรศักดิ์ หงษ์ชนินทร์รัฐ ผู้ถูกกล่าวหา

เรื่อง การแสดงบัญชีรายการทรัพย์สินและหนี้สิน

ผู้ร้อง

อุทธรณ์คัดค้าน

คำพิพากษาศาลฎีกา

แผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ลงวันที่ ๑๔ เดือน สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๓

องค์คณะวินิจฉัยอุทธรณ์ รับอุทธรณ์วันที่ ๕ เดือน กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๖๔

ผู้ร้องยื่นคำร้องและแก้ไขคำร้องขอให้วินิจฉัยว่า ผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ และมีพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่ามีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินและหนี้สินนั้น กรณีเข้ารับตำแหน่งและกรณีพ้นจากตำแหน่งที่ปรึกษานายกองค์การ

- ๒ -

(อม.๓๐)

บริหารส่วนจังหวัดเชียงรายวาระที่ ๑ และวาระที่ ๒ ให้เพิกถอนสิทธิสมัครรับเลือกตั้งของผู้ถูกกล่าวหา กับลงโทษกรณีเข้ารับตำแหน่งและกรณีพ้นจากตำแหน่งที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด เชียงรายวาระที่ ๒ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการ ทุจริต พ.ศ.๒๕๖๑ มาตรา ๘๑, ๑๑๔, ๑๖๗, ๑๘๘ และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ และขอให้ นับโทษผู้ถูกกล่าวหาต่อจากโทษในคดีหมายเลขแดงที่ ๕๓๓๗/๒๕๖๒ ของศาลฎีกา

ผู้ถูกกล่าวหาให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่ผู้ร้องขอให้ นับโทษต่อ

ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิจารณาแล้ว พิจารณาว่า ผู้ถูกกล่าวหาจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบกรณีพ้นจากตำแหน่งที่ปรึกษา นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย วาระที่ ๒ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย การป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๓ ห้ามมิให้ผู้ถูกกล่าวหา ดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือดำรงตำแหน่งใดในพรรคการเมืองเป็นเวลาห้าปี นับแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๘ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ถูกกล่าวหาพ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๓๔ วรรคสอง กับมีความผิดตามมาตรา ๑๑๙ ฐานเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ กรณีพ้นจาก ตำแหน่งที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย วาระที่ ๒ องค์คณะผู้พิพากษามีมติเสียง ข้างมากเห็นควรลงโทษ จำคุก ๒ เดือน ผู้ถูกกล่าวหาต้องชังระหว่างไต่สวนเป็นระยะเวลาพอแก่โทษ

- ๓ -

(อม.๓๐)

แล้ว จึงให้หมายปล่อยในคดีนี้ และยกคำขอให้แนบโทษผู้ถูกกล่าวหาต่อ ข้อหาและคำขออื่นนอกจากนี้
ให้ยก

ผู้ร้องอุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา

พิเคราะห์อุทธรณ์ คำแก้อุทธรณ์ คำร้อง เอกสารประกอบคำร้อง และพยานหลักฐาน
ตามทางไต่สวนแล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายก
องค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงรายวาระที่ ๑ เมื่อวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๕ และพ้นจากตำแหน่งเมื่อ
วันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๗ ต่อมาได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด
เชียงรายวาระที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๗ และพ้นจากตำแหน่งเมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๘
ผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้องกรณีเข้ารับตำแหน่งวาระที่ ๑ เมื่อวันที่
๗ กันยายน ๒๕๕๕ กรณีพ้นจากตำแหน่งวาระที่ ๑ เมื่อวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๗ กรณีเข้ารับตำแหน่ง
วาระที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๗ และกรณีพ้นจากตำแหน่งวาระที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๘ พฤษภาคม
๒๕๕๘ โดยไม่ระบุหนี้จำนองห้องชุดเลขที่ ๗๙/๒๔๘ และ ๗๙/๔๕๔ อาคารชุด “ปทุมวันริสอร์ท”
ตำบลพญาไท (ประแจจีน) อำเภอพญาไท (ดุสิต) กรุงเทพมหานคร ศาลฎีกามีคำพิพากษาลงโทษจำคุก
ผู้ถูกกล่าวหาในคดีที่ผู้ร้องมีคำขอให้แนบโทษต่อ ตามสำนวนคดีหมายเลขแดงที่ อท.(ผ) ๒๑/๒๕๕๙ ของ
ศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง

คดีมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ร้องประการแรกว่า คดีของผู้ร้องใน
ความผิดฐานจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยข้อความ
อันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบกรณีเข้ารับตำแหน่งที่ปรึกษานายกองค์การบริหาร

- ๔ -

(อม.๓๐)

ส่วนจังหวัดเชียงรายวาระ ๒ ขาดอายุความทางอาญาตามคำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือไม่ ผู้ร้องอุทธรณ์ว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๗๔/๑ ได้วางหลักการนับอายุความในคดีอาญาที่เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าวว่า เมื่อมีกรณีที่ถูกกล่าวหาหรือจำเลยหลบหนีไปในระหว่างถูกดำเนินคดีหรือระหว่างการพิจารณาของศาล มิให้นำระยะเวลาที่ถูกกล่าวหาหรือจำเลยหลบหนีรวมเป็นส่วนหนึ่งของอายุความ และเมื่อได้มีการมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำเลย ถ้าจำเลยหลบหนีไปในระหว่างต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษ มิให้นำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๘ มาใช้บังคับ ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ได้มีการบังคับใช้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ยังคงวางหลักการพิจารณาเดียวกันนี้ไว้ในมาตรา ๗ ซึ่งบัญญัติว่า ในการดำเนินคดีอาญาตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ ถ้าผู้ถูกกล่าวหาหรือจำเลยหลบหนีไปในระหว่างถูกดำเนินคดีหรือระหว่างการพิจารณาของศาล มิให้นำระยะเวลาที่ถูกกล่าวหาหรือจำเลยหลบหนีรวมเป็นส่วนหนึ่งของอายุความ และเมื่อได้มีการมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำเลย ถ้าจำเลยหลบหนีไปในระหว่างต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษ มิให้นำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๘ มาใช้บังคับ ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๕ ที่บัญญัติว่า ในการดำเนินคดีอาญาตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้เมื่อได้ยื่นฟ้องคดีต่อศาลแล้ว ให้อายุความสะดุดหยุดลง ในกรณีที่ถูกกล่าวหาหรือจำเลยหลบหนีไปในระหว่างถูกดำเนินคดีหรือระหว่างการ

- ๕ -

(อม.๓๐)

พิจารณาคดีของศาล มิให้นำระยะเวลาที่ผู้ถูกกล่าวหาหรือจำเลยหลบหนีรวมเป็นส่วนหนึ่งของอายุความ ในกรณีมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำเลย ถ้าจำเลยหลบหนีไปในระหว่างต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษ มิให้นำบทบัญญัติมาตรา ๔๘ แห่งประมวลกฎหมายอาญามาใช้บังคับ เมื่อผู้ร้องยื่นคำร้องในวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๖๒ ให้ศาลวินิจฉัยว่า ผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดฐานจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยความอันเป็นเท็จ ซึ่งยังไม่ครบกำหนดอายุความและจะครบกำหนดอายุความในวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๖๒ โดยมีคำขอให้ศาลลงโทษผู้ถูกกล่าวหาเป็นโทษทางอาญา เป็นการนำคดีขึ้นสู่ศาลในขณะที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มีผลใช้บังคับ โดยผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้มารายงานตัวต่อศาล ศาลรับคำร้องไว้แล้ว ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๒ ศาลได้ออกหมายจับผู้ถูกกล่าวหา จึงถือว่าผู้ถูกกล่าวหาหลบหนีไปในระหว่างถูกดำเนินคดีหรือระหว่างการพิจารณาของศาล ย่อมเป็นเหตุให้อายุความสะดุดหยุดลงจนกว่าจะจับตัวผู้ถูกกล่าวหาและนำตัวมาส่งศาลได้ ดังนั้นเมื่อผู้ร้องนำตัวผู้ถูกกล่าวหารายงานตัวต่อศาลเมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๒ จึงไม่ทำให้คดีขาดอายุความ สิทธินำคดีอาญามาฟ้องยังไม่ระงับไป เห็นว่า ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ลงโทษผู้ถูกกล่าวหาตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ซึ่งมีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ภายหลังวันกระทำความผิด โดยมาตรา ๓ ของพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดคดีนี้ แต่พระราชบัญญัติ

- ๖ -

(อม.๓๐)

ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๖๗ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ภายหลังการกระทำความผิดยังคงบัญญัติให้การกระทำตามคำร้องเป็นความผิดอยู่และมีระวางโทษเท่าเดิม จึงต้องใช้กฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดบังคับแก่คดีนี้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒ วรรคแรก เมื่อผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้องกรณีเข้ารับตำแหน่งวาระที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๗ โดยไม่แสดงรายการหนี้จำนองห้องชุด ๒ ห้อง จึงถือว่าวันดังกล่าวเป็นวันกระทำความผิด และเมื่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ มาตรา ๑๑๙ มิได้บัญญัติอายุความไว้เป็นการเฉพาะ จึงต้องนำบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายอาญาว่าด้วยอายุความมาใช้แก่ความผิดในคดีนี้ ซึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ บัญญัติว่า “ในคดีอาญา ถ้ามิได้ฟ้องและได้ตัวผู้กระทำความผิดมายังศาล ภายในกำหนดดังต่อไปนี้ นับแต่วันกระทำความผิด เป็นอันขาดอายุความ... (๔) ห้าปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกกว่าหนึ่งเดือนถึงหนึ่งปี...” ดังนั้น ถ้ามิได้ยื่นคำร้องและได้ตัวผู้ถูกกล่าวหามายังศาลภายในกำหนดห้าปีนับแต่วันกระทำความผิดเป็นอันขาดอายุความตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ (๔) แม้จะปรากฏข้อเท็จจริงว่า เมื่อศาลประทับรับฟ้องไว้พิจารณา ผู้ถูกกล่าวหาไม่มาศาลตามนัดโดยไม่มีเหตุแก้ตัวอันควร ซึ่งศาลได้ออกหมายจับผู้ถูกกล่าวหาเมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๒ อันเป็นวันก่อนครบกำหนดอายุความคดีนี้ก็ตาม แต่ก็ไมอาจนำพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๗๔/๑ ซึ่งเป็นกฎหมายที่บังคับใช้ในขณะผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดมาบังคับใช้ได้ เนื่องจากมาตรา ๗๔/๑ อยู่ในหมวด ๖ การดำเนินคดีอาญาผู้ดำรง

- ๗ -

(อม.๓๐)

ตำแหน่งทางการเมืองตามมาตรา ๒๗๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งบัญญัติว่า “ในการดำเนินคดีอาญาตามหมวดนี้ ถ้าผู้ถูกกล่าวหาหลบหนีไปในระหว่างถูกดำเนินคดีมิให้นับระยะเวลาที่ผู้ถูกกล่าวหาหลบหนีรวมเป็นส่วนหนึ่งของอายุความ” บทบัญญัตินี้ดังกล่าวเป็นการใช้บังคับเฉพาะกรณีที่นายกรัฐมนตรี้ รัฐมนตรี สมาชิกสภา หรือข้าราชการการเมืองอื่น ถูกกล่าวหาว่า ร่ำรวยผิดปกติ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการตามประมวลกฎหมายอาญา หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่หรือทุจริตต่อหน้าที่ตามกฎหมายอื่น โดยไม่รวมถึงการดำเนินคดีกรณีอื่น บัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินซึ่งอยู่ในหมวด ๓ การตรวจสอบทรัพย์สินและหนี้สิน กรณีจึงไม่อาจนำมาตรา ๗๔/๑ มาใช้บังคับแก่คดีนี้ได้ อายุความจึงไม่สะดุดหยุดลง นอกจากนี้กรณีไม่อาจบังคับใช้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๗ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๕ อันจะฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาในคดีอาญาได้หลบหนีไปในระหว่างถูกดำเนินคดีหรือระหว่างการพิจารณาของศาล ซึ่งจะเป็นเหตุให้อายุความสะดุดหยุดลงดังที่ผู้ร้องอุทธรณ์ได้ด้วย เนื่องจากพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญทั้งสองฉบับดังกล่าวบัญญัติขึ้นและมีผลใช้บังคับภายหลังวันกระทำความผิดของผู้ถูกกล่าวหา และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓ บัญญัติว่า “ถ้ากฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดแตกต่างกับกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิด ให้ใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิดไม่ว่าในทางใด เว้นแต่คดีถึงที่สุดแล้ว ...” ดังนั้นเมื่อการนับอายุความทางอาญาตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญทั้งสองฉบับดังกล่าวมีผลให้ระยะเวลาการบังคับโทษขยายออกไปซึ่งไม่เป็นคุณแก่ผู้ถูกกล่าวหา และแตกต่างกับกฎหมายที่ใช้

- ๘ -

(อม.๓๐)

ในขณะที่กระทำความผิด กรณีจึงต้องใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่ผู้ถูกกล่าวหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓ โดยอนุโลมตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕(๔) ดังนั้น เมื่อได้ตัวผู้ถูกกล่าวหา มาศาลในวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๒ อันเกินกำหนดเวลา ๕ ปี แล้ว กรณีจึงเป็นอันขาดอายุความทางอาญา ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ (๔) สิทธินำคดีอาญามาฟ้องของผู้ร้องในข้อหานี้ย่อม ระบุไป ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๙ (๖) ประกอบพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ.๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม ส่วนมาตรการบังคับทางการเมืองนั้นไม่อาจแยกออกจากการวินิจฉัยความรับผิดชอบทางอาญา ได้ เมื่อการกระทำตามคำร้องเป็นอันขาดอายุความทางอาญาไปแล้ว กรณีจึงไม่อาจนำมาตราการบังคับ ทางการเมืองมาใช้บังคับแก่ผู้ถูกกล่าวหาได้ อุทธรณ์ของผู้ร้องข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยประการต่อไปตามอุทธรณ์ของผู้ร้องมีว่า ที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญา ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิพากษาลงโทษจำคุก ๒ เดือน ผู้ถูกกล่าวหาต้องชังระหว่างไต่สวน เป็นระยะเวลาพอแก่โทษแล้ว จึงให้หมายปล่อย และยกคำขอให้นับโทษผู้ถูกกล่าวหาต่อ ชอบด้วย กฎหมายหรือไม่ ผู้ร้องอุทธรณ์ว่า ผู้ร้องได้ยื่นคำร้องและขอแก้ไขคำร้องขอให้ศาลนับโทษต่อจากคดีอื่น ผู้ถูกกล่าวหาสามารถรายงานตัวต่อศาลเมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๒ ในวันเดียวกันผู้ถูกกล่าวหาได้ยื่นคำ ร้องขอให้ปล่อยตัวชั่วคราวต่อศาล และผู้ถูกกล่าวหาได้ยื่นคำร้องขอออกนอกราชอาณาจักรและศาล อนุญาต ในระหว่างพิจารณาของศาลผู้ถูกกล่าวหาไม่เคยต้องชัง การที่ผู้ถูกกล่าวหาต้องโทษจำคุกคดีถึง ที่สุดในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๕๓๓๓/๒๕๖๒ ของศาลฎีกา ตามหมายจำคุกเมื่อคดีถึงที่สุดที่ ๑๔/๒๕๖๓ ของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง มิใช่คดีเดียวกันกับคดีนี้ จึงรับฟังว่า

- ๙ -

(อม.๓๐)

ผู้ถูกกล่าวหาไม่เคยต้องโทษจำคุกในคดีนี้มาก่อน ย่อมมีเหตุให้ศาลสามารถนับโทษจำคุกในคดีนี้ต่อจากคดีอื่นได้ ไม่มีเหตุให้ยกคำขอให้นับโทษต่อของผู้ร้อง เห็นว่า ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ศาลวินิจฉัยการตรวจสอบทรัพย์สินของผู้ถูกกล่าวหาเป็นคดีนี้ เมื่อวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๖๒ ผู้ถูกกล่าวหาได้มารายงานตัวต่อศาลเมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๒ และในวันเดียวกันผู้ถูกกล่าวหาได้ยื่นคำร้องขอปล่อยตัวชั่วคราวต่อศาล ศาลอนุญาต ระหว่างการพิจารณาคดีนี้เมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ ศาลฎีกามีคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุกผู้ถูกกล่าวหาเป็นเวลา ๘ ปี ตามสำนวนคดีหมายเลขแดงที่ อท.(ผ) ๒๑/๒๕๕๙ ของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง เมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๓ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองได้ออกหมายขังระหว่างไต่สวนผู้ถูกกล่าวหาไว้ และต่อมาเมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๖๓ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองได้มีคำพิพากษาคดีนี้ เมื่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มิได้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับโทษไว้โดยเฉพาะ กรณีจึงต้องนำบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายอาญาว่าด้วยโทษมาใช้แก่ความผิดคดีนี้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๗ โดยมาตรา ๒๒ วรรคแรก บัญญัติว่า “โทษจำคุก ให้เริ่มแต่วันมีคำพิพากษา แต่ถ้าผู้ต้องคำพิพากษาถูกคุมขังก่อนศาลพิพากษา ให้หักจำนวนวันที่ถูกคุมขังออกจากระยะเวลาจำคุกตามคำพิพากษา เว้นแต่คำพิพากษานั้นจะกล่าวไว้เป็นอย่างอื่น” ดังนั้นเมื่อผู้ถูกกล่าวหาถูกจำคุกตามคำพิพากษาศาลฎีกาตามสำนวนคดีหมายเลขแดงที่ อท.(ผ) ๒๑/๒๕๕๙ ของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง จึงเป็นเหตุให้คำสั่งศาลที่อนุญาตให้ปล่อยตัวผู้ถูกกล่าวหาชั่วคราวสิ้นผลไป ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๓ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองได้ออกหมายขังระหว่างไต่สวนผู้ถูกกล่าวหาไว้ใน

- ๑๐ -

(อม.๓๐)

คดีนี้ ถือได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาได้ถูกคุมขังอยู่ในคดีนี้ก่อนศาลพิพากษา เมื่อคดีนี้ศาลพิพากษาลงโทษจำคุกผู้ถูกกล่าวหาเป็นเวลา ๒ เดือน เมื่อนับระยะเวลาตั้งแต่วันที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองออกหมายซึ่งระหว่างไต่สวนผู้ถูกกล่าวหาไว้ในคดีนี้ถึงวันที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีคำพิพากษาคดีนี้เป็นเวลาเกินกว่า ๒ เดือนแล้ว ที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาต้องขังระหว่างไต่สวนเป็นระยะเวลาพอแก่โทษแล้ว จึงให้หมายปล่อยในคดีนี้ และยกคำขอให้นับโทษผู้ถูกกล่าวหาต่อ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว อุทธรณ์ของผู้ร้องข้อนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน

ส่วนที่ผู้ถูกกล่าวหาแก้อุทธรณ์ของผู้ร้องโดยตั้งประเด็นอ้างเหตุผลข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายโต้แย้งคำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง เพื่อใช้เป็นข้ออ้างว่า การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาขาดเจตนากระทำความผิด และขอให้ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกายกคำร้องของผู้ร้องนั้น เห็นว่า คำแก้อุทธรณ์ของผู้ถูกกล่าวหาดังกล่าวเป็นการขอให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงคำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ผู้ถูกกล่าวหาต้องทำเป็นอุทธรณ์โต้แย้งคำพิพากษาดังกล่าว จะทำมาในคำแก้อุทธรณ์หาได้ไม่ จึงเห็นควรไม่รับวินิจฉัย คำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองชอบแล้ว

วินิจฉัยยืน.

นายแรกรณ ปรีพนธ์พจนพิสุทธิ์

นายกองค์การบริหารส่วนตำบลเชียงร่าย วาระที่ ๒ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.๒๕๖๑ มาตรา ๘๑, ๑๑๔, ๑๖๗ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ และขอให้นับโทษผู้ถูกกล่าวหาต่อจากโทษในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๕๓๓๗/๒๕๖๒ ของศาลฎีกา

ผู้ถูกกล่าวหาให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่ผู้ร้องขอให้นับโทษต่อ

ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิจารณาแล้ว พิพากษาว่า ผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ กรณีพ้นจากตำแหน่งที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย วาระที่ ๒ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.๒๕๔๒ มาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๓ ห้ามมิให้ผู้ถูกกล่าวหาดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือดำรงตำแหน่งใดในพรรคการเมืองเป็นเวลาห้าปี นับแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๘ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ถูกกล่าวหาพ้นจากตำแหน่ง ตามมาตรา ๓๔ วรรคสอง ก็มีความผิดตามมาตรา ๑๑๙ ฐานเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ จงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ กรณีพ้นจากตำแหน่งที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย วาระที่ ๒ องค์คณะผู้พิพากษาเสียงข้างมากเห็นควรลงโทษ จำคุก ๒ เดือน ผู้ถูกกล่าวหาต้องชังระหว่างไต่สวนเป็นระยะเวลาพอแก่โทษแล้ว จึงให้หมายปล่อยในคดีนี้ และยกคำขอให้นับโทษผู้ถูกกล่าวหาต่อ ข้อหาและคำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

ผู้ร้องอุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา

พิเคราะห์แล้ว ปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ร้องประการแรกมีว่า ความผิดฐานจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ กรณีเข้ารับตำแหน่งที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย วาระที่ ๒ ขาดอายุความหรือไม่ เห็นว่า ผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินด้วยข้อความอันเป็นเท็จต่อผู้ร้อง กรณีเข้ารับตำแหน่งที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย วาระที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๗ ถือว่าวันดังกล่าวเป็นวันกระทำความผิด ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ลงโทษผู้ถูกกล่าวหาตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.๒๕๖๑ แต่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าวมีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๑ โดยยกเลิกพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.๒๕๔๒ มาตรา ๑๑๙ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิด และยังคงบัญญัติให้การกระทำตามคำร้องเป็นความผิดอยู่และมีระวางโทษเท่าเดิม จึงต้องใช้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.๒๕๔๒ มาตรา ๑๑๙ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดบังคับแก่คดีตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒ วรรคหนึ่ง ส่วนมาตรการตัดสิทธิทางการเมืองตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.๒๕๖๑ มาตรา ๘๑ ไม่เป็นคุณแก่ผู้ถูกกล่าวหา จึงต้องใช้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.๒๕๔๒ มาตรา ๓๔ บังคับแก่คดี และกฎหมายไม่ได้มีวัตถุประสงค์ให้การใช้มาตรการบังคับทางการเมืองแยกออกจากการลงโทษทางอาญา ถือได้ว่ามาตรการบังคับทางการเมืองเป็นผลสืบเนื่องจากความรับผิดในทางอาญา การบังคับทางการเมืองจึงต้องใช้อายุความตามโทษทางอาญา เมื่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.๒๕๔๒ มาตรา ๑๑๙ บัญญัติให้ระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๖ เดือน แต่ไม่มีบทบัญญัติเรื่องอายุความไว้ จึงต้องนำบทบัญญัติแห่งประมวล

กฎหมายอาญาว่าด้วยอายุความมาใช้ ซึ่งมาตรา ๙๕ กำหนดว่า ในคดีอาญา ถ้ามิได้ฟ้องและได้ตัวผู้กระทำความผิดมายังศาล ภายในกำหนดดังต่อไปนี้ นับแต่วันกระทำความผิด เป็นอันขาดอายุความ (๑).....(๔) ห้าปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกกว่าหนึ่งเดือนถึงหนึ่งปี... ผู้ร้องอุทธรณ์ว่าผู้ร้องยื่นคำร้องเมื่อวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๖๒ และศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองออกหมายจับผู้ถูกกล่าวหาเมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๒ ซึ่งอยู่ภายในกำหนดอายุความดังกล่าว ถือได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาหลบหนีไปในระหว่างถูกดำเนินคดีหรือระหว่างการพิจารณาของศาล เป็นเหตุให้อายุความสะดุดหยุดลง ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.๒๕๔๒ มาตรา ๗๔/๑ เมื่อผู้ร้องนำตัวผู้ถูกกล่าวหามาส่งศาลในวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๒ คดีจึงไม่ขาดอายุความ นั้น เห็นว่า มาตรา ๗๔/๑ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๖ หัวข้อว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองตามมาตรา ๒๗๕ ของรัฐธรรมนูญ โดยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗๕ เป็นการดำเนินคดีในกรณีที่นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา หรือข้าราชการการเมืองอื่น ถูกกล่าวหาว่าร้ายวยผิดปกติ การกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการตามประมวลกฎหมายอาญา หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่หรือทุจริตต่อหน้าที่ตามกฎหมายอื่น ไม่รวมถึงการดำเนินคดีกรณียื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินซึ่งถูกบัญญัติแยกไว้หมวด ๓ ว่าด้วยการตรวจสอบทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง จึงไม่อาจนำมาตรา ๗๔/๑ ดังกล่าวมาบังคับใช้ในคดีนี้ได้ ส่วนพระราชบัญญัติพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๕ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๗ นั้น พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญทั้งสองฉบับดังกล่าวมีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๖๐ และวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ภายหลังวันกระทำความผิดของผู้ถูกกล่าวหา โดยบัญญัติให้อายุความสะดุดหยุดลง อันเป็น

ผลให้ระยะเวลาการบังคับโทษถูกขยายออกไป ซึ่งไม่เป็นคุณแก่ผู้ถูกกล่าวหา เรื่องอายุความแม้มิใช่ การกำหนดองค์ประกอบของการกระทำอันเป็นความผิด แต่เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับกำหนดเวลาให้ บุคคลต้องรับโทษหรือไม่ต้องรับโทษในทางอาญา จึงไม่อาจนำพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญทั้ง สองฉบับดังกล่าวที่ได้บัญญัติขึ้นและมีผลใช้บังคับภายหลังวันกระทำความผิดของผู้ถูกกล่าวหา มา บังคับใช้ย้อนหลังแก่คดีได้ ดังนั้น เมื่อผู้ร้องได้ตัวผู้ถูกกล่าวหามาศาลในวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๒ เกินกำหนด ๕ ปี คดีจึงเป็นอันขาดอายุความทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ (๔) สิทธินาคดีอาญามาฟ้องย่อมระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๙ (๖) ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาความอาญา พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ ที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิพากษาว่าคดีขาดอายุความ จึงชอบแล้ว อุทธรณ์ของผู้ร้องข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ร้องประการต่อไปว่า ศาลต้องนับโทษจำคุกของ ผู้ถูกกล่าวหาต่อจากโทษจำคุกในคดีหมายเลขแดงที่ ๕๓๓๗/๒๕๖๒ ของศาลฎีกา หรือไม่ เห็นว่า ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีคำพิพากษาลงโทษจำคุกผู้ถูกกล่าวหาเมื่อ วันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๖๓ โดยออกหมายขังผู้ถูกกล่าวหาไว้ระหว่างไต่สวนตั้งแต่วันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๓ ตามหมายขังระหว่างไต่สวนที่ ๑/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๓ เมื่อพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ไม่ได้บัญญัติวิธีคำนวณ ระยะเวลาหักวันต้องขังไว้ จึงต้องนำบทบัญญัติในภาค ๑ ตามประมวลกฎหมายอาญาว่าด้วยโทษ มา ใช้บังคับแก่คดีนี้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๗ ซึ่งมาตรา ๒๒ วรรคแรก บัญญัติว่า ถ้า ผู้ต้องคำพิพากษาถูกคุมขังก่อนคำพิพากษา ให้หักจำนวนวันที่ถูกคุมขังออกจากระยะเวลาจำคุก ดังนั้น เมื่อผู้ถูกกล่าวหาถูกคุมขังในระหว่างการไต่สวน จึงต้องหักวันคุมขังออกจากระยะเวลาจำคุก ผู้ถูกกล่าวหาถูกคุมขังตั้งแต่วันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๓ จนถึงวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๖๓ เป็นเวลาเกิน

กว่า ๒ เดือน จึงไม่มีโทษจำคุกของผู้ถูกกล่าวหาเหลือให้ศาลต้องนับต่อจากโทษจำคุกในคดีอื่น การที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิพากษาว่า ผู้ถูกกล่าวหาต้องขังระหว่างได้สวนเป็นระยะเวลาพอแก่โทษแล้ว จึงให้หมายปล่อยตัวไป จึงชอบแล้ว อุทธรณ์ข้อนี้ของผู้ร้องฟังไม่ขึ้นเช่นกัน

อนึ่ง ที่ผู้ถูกกล่าวหาแก้อุทธรณ์ของผู้ร้องโดยตั้งประเด็นอ้างเหตุผลข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายโต้แย้งคำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง เพื่อใช้เป็นข้ออ้างว่าการกระทำของผู้ถูกกล่าวหาขาดเจตนากระทำความผิด และขอให้ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกายกคำร้องของผู้ร้องนั้น เห็นว่า เป็นการตั้งประเด็นเพื่อให้ศาลวินิจฉัยโดยไม่ได้อุทธรณ์คำพิพากษา หากผู้ถูกกล่าวหาประสงค์จะโต้แย้งคำพิพากษา ชอบที่จะใช้สิทธิอุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ หมวด ๖ หาใช่ทำมาในรูปคำแก้อุทธรณ์ไม่ กรณีไม่อาจรับวินิจฉัยให้เป็นไปตามคำแก้อุทธรณ์ของผู้ถูกกล่าวหาได้

จึงวินิจฉัยยืน./

นายจักษ์ชัย เยพิทักษ์

ความเห็นในการวินิจฉัยคดีชั้น
อุทธรณ์

คดีหมายเลขดำที่ อม.อช. ๒๐ /๒๕๖๓
คดีหมายเลขแดงที่ อม.อช. ๔ /๒๕๖๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลฎีกา

วันที่ ๑๑ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง { คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ผู้ร้อง
 { นายศักดิ์ดาพินิจ ณรงค์ชาติโสภณ หรือวชิรศักดิ์ หงษ์ชนินทร์รัฐ ผู้ถูกกล่าวหา

เรื่อง การแสดงบัญชีรายการทรัพย์สินและหนี้สิน

ผู้ร้องยื่นคำร้องและแก้ไขคำร้องขอให้วินิจฉัยว่า ผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้ดำรงตำแหน่งทาง
การเมืองจึงยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยข้อความอัน
เป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ และมีพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่ามีเจตนาไม่แสดงที่มา
แห่งทรัพย์สินและหนี้สินนั้น กรณีเข้ารับตำแหน่งและกรณีพ้นจากตำแหน่งที่ปรึกษานายกองคการบริหาร
ส่วนจังหวัดเชียงราย วาระที่ ๑ และวาระที่ ๒ ให้เพิกถอนสิทธิสมัครรับเลือกตั้งของผู้ถูก
กล่าวหา กับลงโทษเฉพาะกรณีเข้ารับตำแหน่งและกรณีพ้นจากตำแหน่งที่ปรึกษานายกองคการบริหาร
ส่วนจังหวัดเชียงรายวาระที่ ๒ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและ
ปราบปรามการทุจริต พ.ศ.๒๕๖๑ มาตรา ๘๑, ๑๑๔, ๑๖๗ และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑
และขอให้นับโทษผู้ถูกกล่าวหาต่อจากโทษในคดีหมายเลขแดงที่ ๕๓๓๗/๒๕๖๒ ของศาลฎีกา

ผู้ถูกกล่าวหาให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่ผู้ร้องขอให้
นับโทษต่อ

ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิจารณาแล้ว พิจารณาว่า
นายศักดิ์ดาพินิจ ณรงค์ชาติโสภณหรือวรชิตศักดิ์ หงษ์ชนินทร์รัฐ ผู้ถูกกล่าวหา จงใจยื่นบัญชีแสดง
รายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ด้วยข้อความอันเป็นเท็จ
หรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบกรณีพ้นจากตำแหน่งที่ปรึกษานายองค์การบริหารส่วน
จังหวัดเชียงราย วาระที่ ๒ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม
การทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๓ ห้ามมิให้ผู้ถูกกล่าวหาดำรงตำแหน่งทางการเมือง
หรือดำรงตำแหน่งใดในพรรคการเมืองเป็นเวลาห้าปี นับแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๘ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ถูก
กล่าวหาพ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๓๔ วรรคสอง กับมีความผิดตามมาตรา ๑๑๙ ฐานเป็นเจ้าหน้าที่
ของรัฐจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สิน และหนี้สินและเอกสารประกอบต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช.
ด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ กรณีพ้นจากตำแหน่งที่ปรึกษานายก
องค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย วาระที่ ๒ องค์คณะผู้พิพากษาเสียงข้างมากเห็นควรลงโทษ จำคุก
๒ เดือน ผู้ถูกกล่าวหาต้องชั่งระหว่างไต่สวนเป็นระยะเวลาพอแก่โทษแล้ว จึงให้หมายปล่อยในคดีนี้
และยกคำขอให้นับโทษผู้ถูกกล่าวหา ข้อหาและคำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

ผู้ร้องอุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา

พิเคราะห์คำฟ้องและเอกสารประกอบคำฟ้อง คำให้การ พยานหลักฐานที่ศาลฎีกา
แผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองไต่สวน ตลอดจนอุทธรณ์ของผู้ร้องและคำแก้อุทธรณ์ของผู้
ถูกกล่าวหาแล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายก

องค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงรายวาระที่ ๑ เมื่อวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๕ พ้นจากตำแหน่งเมื่อวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๗ ต่อมาได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเดิมวาระที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๗ และพ้นจากตำแหน่งด้วยการลาออกเมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๘ ผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้อง กรณีเข้ารับตำแหน่งวาระที่ ๑ เมื่อวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๕ กรณีพ้นจากตำแหน่งวาระที่ ๑ เมื่อวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๗ ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้อง กรณีเข้ารับตำแหน่งวาระที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๗ และกรณีพ้นจากตำแหน่งวาระที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๘ โดยไม่ระบุหนี้จำนองห้องชุดเลขที่ ๗๙/๒๔๘ และ ๗๙/๔๕๔ ชั้นที่ ๑๙ และ ๒๘ อาคารชุด “ปทุมวันรีสอร์ท” ตำบลพญาไท (ประแจจีน) อำเภอพญาไท (ดุสิต) กรุงเทพมหานคร ที่มีต่อบริษัทบริหารสินทรัพย์กรุงเทพพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) ในรายการหนี้สินตามเอกสารหมายเลข ร.๙ ร.๑๐ ร.๑๑ และ ร.๒๙ ตามลำดับ ส่วนคดีที่ผู้ร้องมีคำขอให้นับโทษต่อหนี้ ศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาลงโทษจำคุกผู้ถูกกล่าวหา ตามสำนวนคดีหมายเลขแดงที่ อท.(ผ) ๒๑/๒๕๕๙ ของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง

มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ร้องประการแรกว่า คดีของผู้ร้องในความผิดฐานจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน และเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ กรณีเข้ารับตำแหน่งที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงรายวาระ ๒ ขาดอายุความทางอาญา ตามคำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือไม่ ผู้ร้องอุทธรณ์ว่า ผู้ร้องยื่นคำร้องเมื่อวันที่ ๑๒ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๒ โดยขอให้ศาลวินิจฉัยว่า ผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดฐานจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จ และขอศาลออก

หมายจับผู้ถูกกล่าวหาในวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๒ ก่อนครบกำหนดอายุความในวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๖๒ จึงถือว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้หลบหนีไปในระหว่างถูกดำเนินคดี หรือระหว่างการพิจารณาของศาล ย่อมเป็นเหตุให้อายุความสะดุดหยุดลง จนกว่าจะจับตัวผู้ถูกกล่าวหาและนำตัวมาส่งศาลได้ ดังนั้นเมื่อผู้ร้องได้นำตัวผู้ถูกกล่าวหา มารายงานตัวต่อศาลเมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๒ คดีจึงไม่ขาดอายุความ สิทธินำคดีอาญามาฟ้องยังไม่ระงับไป เพราะเหตุขาดอายุความดังที่ศาลวินิจฉัยไว้ การที่ศาลนับอายุความตลอดมาจนกระทั่งได้ตัวผู้ถูกกล่าวหา มาส่งศาล ถือเป็นการวินิจฉัยขัดต่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๗๔/๑ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๗ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๕ เห็นว่า ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้องกรณีเข้ารับตำแหน่งที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงรายในวาระที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๗ โดยไม่แสดงรายการหนี้จำนองห้องชุด ๒ ห้อง จึงถือว่าวันดังกล่าวเป็นวันกระทำความผิด คดีนี้ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ลงโทษผู้ถูกกล่าวหาตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ซึ่งใช้บังคับเมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ภายหลังวันที่ผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิด โดยมาตรา ๓ ของพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ แต่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มิได้ยกเลิกการกระทำความผิด ทั้งยังคงกำหนดโทษทางอาญาสำหรับการกระทำความผิดตามคำร้อง ไว้ในมาตรา ๑๖๗ ซึ่งมีระวางโทษเท่ากันกับ

พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๑๙ ดังนี้ โทษทางอาญาตามกฎหมายที่บัญญัติในภายหลังจึงไม่แตกต่างกับกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิด จึงต้องใช้กฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดบังคับแก่คดี ดังนั้น เมื่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๑๙ มิได้บัญญัติอายุความไว้เป็นการเฉพาะ จึงต้องนำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญาว่าด้วยอายุความมาใช้แก่ความผิดในคดีนี้ ซึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ บัญญัติว่า “ในคดีอาญา ถ้ามิได้ฟ้องและได้ตัวผู้กระทำความผิดมายังศาล ภายในกำหนดดังต่อไปนี้ นับแต่วันกระทำความผิด เป็นอันขาดอายุความ... (๔) ห้าปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกกว่าหนึ่งเดือนถึงหนึ่งปี...” คดีนี้มีระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๖ เดือน อายุความจึงมีกำหนดเวลาห้าปีนับแต่วันกระทำความผิด ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ศาลวินิจฉัยการตรวจสอบทรัพย์สินของผู้ถูกกล่าวหา เมื่อวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๖๒ ก่อนครบกำหนดอายุความ แต่ในวันดังกล่าวผู้ร้องไม่ได้ตัวผู้ถูกกล่าวหามายังศาล แม้ศาลได้ออกหมายจับผู้ถูกกล่าวหาเมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๒ อันเป็นวันก่อนครบกำหนดอายุความ คดีนี้ ซึ่งถือว่าผู้ถูกกล่าวหาหลบหนีไปในระหว่างการดำเนินคดีและระหว่างการพิจารณา แต่มาตรา ๗๔/๑ ในหมวด ๖ การดำเนินคดีอาญาผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองตามมาตรา ๒๗๕ ของรัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็นบทบัญญัติการดำเนินคดีในกรณีที่นายกรัฐมนตรี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา หรือข้าราชการการเมืองอื่นถูกกล่าวหาว่าร้ายรอยผิดปกติในกรณี กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ตามประมวลกฎหมายอาญา หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่หรือทุจริตต่อหน้าที่ตามกฎหมายอื่น ซึ่งเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการปราบปรามการทุจริต โดยไม่รวมถึงการดำเนินคดีกรณียื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินซึ่งอยู่ในหมวด ๓ ว่าด้วยการตรวจสอบทรัพย์สินและหนี้สิน อันเป็น

บทบัญญัติเกี่ยวกับการป้องกันการทุจริต กรณีจึงไม่อาจนำ มาตรา ๗๔/๑ มาใช้บังคับแก่คดีนี้ได้ ดังนั้น เมื่อไม่นำมาตรา ๗๔/๑ มาใช้บังคับ อายุความจึงไม่สะดุดหยุดลงตามบทบัญญัติดังกล่าว ที่ผู้ร้องอุทธรณ์ว่า เมื่อผู้ร้องยื่นคำร้องแล้วอายุความย่อมสะดุดหยุดลง ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาความอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๗ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๒๕ นั้น เห็นว่า เนื่องจากพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญทั้งสองฉบับดังกล่าวมีบทบัญญัติเกี่ยวกับการนับอายุความอาญา แต่มีความแตกต่างกับกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดของผู้ถูกกล่าวหา โดยมีผลให้อายุความสะดุดหยุดลง ระยะเวลาการบังคับโทษจึงขยายออกไปซึ่งไม่เป็นคุณแก่ผู้ถูกกล่าวหา อีกทั้งปัญหาเรื่องอายุความ แม้มิใช่การกำหนดองค์ประกอบของการกระทำอันเป็นความผิด แต่ก็ เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับกำหนดเวลาให้บุคคลต้องรับโทษ หรือไม่ต้องรับโทษในทางอาญา เมื่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญทั้งสองฉบับได้บัญญัติขึ้นและมีผลใช้บังคับภายหลังวันกระทำความผิดของผู้ถูกกล่าวหาจึงไม่อาจนำมาใช้บังคับย้อนหลังแก่คดีที่มีการกระทำความผิดก่อนบทกฎหมายใช้บังคับได้ ดังนั้น แม้ศาลประทับฟ้องไว้พิจารณาเนื่องจากผู้ถูกกล่าวหาไม่มาศาลตามนัด โดยไม่มีเหตุแก้ตัวอันควร แต่คดีนี้ผู้ร้องได้ตัวผู้ถูกกล่าวหามาศาลในวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๒ เกินกำหนด ๕ ปีแล้ว จึงเป็นอันขาดอายุความทางอาญา ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ (๔) สิทธินำคดีอาญามาฟ้องของผู้ร้องย่อมระงับไป ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๙ (๖) ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาความอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม ส่วนมาตรการบังคับทางการเมืองนั้นไม่อาจแยกออกจาก การวินิจฉัยความรับผิดชอบทางอาญาได้ เมื่อศาลจึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยข้อเท็จจริงว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำ

ความผิดตามคำร้องหรือไม่ ดังนั้นจึงไม่อาจนำมาตราการบังคับทางการเมืองมาใช้บังคับแก่ผู้ถูกกล่าวหาได้ ที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิพากษายกคำร้องเฉพาะในส่วนความผิดฐานจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จกรณีเข้ารับตำแหน่งที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงรายวาระ ๒ นั้นชอบแล้ว อุทธรณ์ของผู้ร้องฟังไม่ขึ้น

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยต่อไปตามอุทธรณ์ของผู้ร้องมีว่า การที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง วินิจฉัยลงโทษจำคุก ๒ เดือน กรณีผู้ถูกกล่าวหาจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินพร้อมเอกสารประกอบกรณีพ้นจากตำแหน่งที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงรายวาระที่ ๒ ด้วยข้อความอันเป็นเท็จ หรือปกปิดข้อความจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ แต่ผู้ถูกกล่าวหาต้องชั่งระหว่างไต่สวนเป็นระยะเวลาพอแก่โทษแล้ว จึงให้หมายปล่อยในคดีนี้ และให้ยกคำขอนับโทษผู้กล่าวหาต่อขอด้วยกฎหมายหรือไม่ ผู้ร้องอุทธรณ์ว่า ผู้ร้องได้ยื่นคำร้องและคำร้องขอแก้ไขคำร้องขอให้ศาลนับโทษต่อจากคดีอื่น และยื่นคำแถลงความคืบหน้าของคดีที่ขอให้นับโทษต่อมาโดยตลอด ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาได้มารายงานตัวต่อศาลเมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๒ ในวันเดียวกัน ผู้ถูกกล่าวหาได้ยื่นคำร้องขอให้ปล่อยตัวชั่วคราวต่อศาล และปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้ยื่นคำร้องขอออกนอกราชอาณาจักรและศาลได้อนุญาต ย่อมเห็นได้ชัดว่า ในระหว่างพิจารณาของศาลผู้ถูกกล่าวหาไม่เคยต้องชั่งระหว่างไต่สวน ตามที่ศาลได้วินิจฉัยมาแต่ประการใด อีกทั้ง การที่ผู้ถูกกล่าวหาต้องโทษจำคุกคดีถึงที่สุด ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๕๓๓๗/๒๕๖๒ ของศาลฎีกา ตามหมายจำคุกคดีถึงที่สุดที่ ๑๔/๒๕๖๓ ของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง ฉบับลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ มิใช่คดีเดียวกันกับคดีนี้ จึงรับฟังว่า ผู้ถูกกล่าวหาไม่เคยต้องโทษจำคุกในคดีนี้มาก่อน ย่อมมี

เหตุที่ศาลสามารถนับโทษจำคุกในคดีนี้ต่อจากคดีอื่นได้ ศาลจะวินิจฉัยว่าผู้ถูกกล่าวหาต้องขังระหว่าง
 ใต้สวนเป็นระยะเวลาพอแก่โทษแล้ว ย่อมเป็นการวินิจฉัยที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่ปรากฏในสำนวนคดีนี้
 หากศาลไม่นับโทษจำคุกในคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกในคดีหมายเลขแดงที่ ๕๓๓๗/๒๕๖๒ ของศาลฎีกา
 ย่อมถือว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดจริงแต่ไม่ต้องรับโทษทางอาญา นั้น เห็นว่า ระหว่างการพิจารณา
 คดีนี้เมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ ศาลฎีกามีคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุกผู้ถูกกล่าวหาเป็นเวลา ๘
 ปี ตามสำนวนคดีหมายเลขแดงที่ อท.(ผ) ๒๑/๒๕๕๙ ของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง
 เมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๓ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองได้ออกหมายขัง
 ระหว่างใต้สวนผู้ถูกกล่าวหาไว้ และต่อมาเมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๖๓ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้
 ดำรงตำแหน่งทางการเมืองได้มีคำพิพากษาคดีนี้ ซึ่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการ
 ป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ อันเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลฎีกาแผนก
 คดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองใช้ลงโทษผู้ถูกกล่าวหา มิได้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับโทษไว้
 โดยเฉพาะ กรณีจึงต้องนำบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายอาญาว่าด้วยโทษมาใช้แก่ความผิดคดีนี้ ตาม
 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๗ และมาตรา ๒๒ วรรคแรก ที่บัญญัติว่า “โทษจำคุก ให้เริ่มแต่วัน
 มีคำพิพากษา แต่ถ้าผู้ต้องคำพิพากษาถูกคุมขังก่อนศาลพิพากษา ให้หักจำนวนวันที่ถูกคุมขังออกจาก
 ระยะเวลาจำคุกตามคำพิพากษา เว้นแต่คำพิพากษานั้นจะกล่าวไว้เป็นอย่างอื่น” ดังนั้นการที่ผู้ถูก
 กล่าวหา มาแสดงตนต่อศาลในระหว่างการพิจารณาคดี ถือได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาอยู่ในอำนาจของศาลในคดี
 นี้ ต่อมาเมื่อผู้ถูกกล่าวหาถูกจำคุกตามคำพิพากษาศาลฎีกาตามสำนวนคดีหมายเลขแดงที่ อท.(ผ)
 ๒๑/๒๕๕๙ ของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง จึงเป็นเหตุทำให้คำสั่งศาลที่อนุญาตให้
 ปลดปล่อยตัวผู้ถูกกล่าวหาชั่วคราวสิ้นผลโดยปริยาย ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๓ ศาลฎีกาแผนก

คดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองได้ออกหมายซังระหว่างไต่สวนผู้ถูกกล่าวหาไว้ในคดีนี้ ถือได้
ว่าผู้ถูกกล่าวหาได้ถูกคุมขังอยู่ในคดีนี้ก่อนศาลพิพากษา เมื่อคดีนี้ลงโทษจำคุกผู้ถูกกล่าวหาเป็นเวลา ๒
เดือน จึงต้องหักจำนวนวันที่ถูกคุมขังออกจากระยะเวลาจำคุกตามคำพิพากษา ตามประมวลกฎหมาย
อาญามาตรา ๒๒ วรรคแรก เมื่อนับระยะเวลาตั้งแต่ออกหมายซังระหว่างไต่สวนผู้ถูกกล่าวหาไว้ในคดี
นี้ถึงวันที่มีคำพิพากษาคดีนี้เป็นเวลาเกินกว่า ๒ เดือน จึงไม่มีวันต้องโทษจำคุกที่ศาลจะต้องมีคำสั่งให้
นับโทษต่อตามคำร้องของผู้ร้องอีก ดังนั้น ที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง
เห็นว่า ผู้ถูกกล่าวหาต้องซังระหว่างไต่สวนเป็นระยะเวลาพอแก่โทษแล้ว จึงให้หมายปล่อยในคดีนี้ และ
ยกคำขอนับโทษผู้ถูกกล่าวหาต่อ จึงชอบด้วยกฎหมาย อุทธรณ์ของผู้ร้องในข้อนี้ฟังไม่ขึ้นอีกเช่นกัน
ส่วนที่ผู้ถูกกล่าวหาแก้อุทธรณ์ของผู้ร้องโดยตั้งประเด็นอ้างเหตุผลข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย ได้แย้งคำ
พิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง เพื่อใช้เป็นข้ออ้างว่าการกระทำของ
ผู้ถูกกล่าวหาขาดเจตนากระทำความผิด และขอให้ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกายกคำร้องของผู้ร้อง เห็นว่า
เมื่อผู้ถูกกล่าวหาประสงค์จะได้แย้งคำพิพากษา ชอบที่จะใช้สิทธิอุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาตาม
พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ.
๒๕๖๐ หมวด ๖ หาใช่ทำมาในรูปคำแก้อุทธรณ์ไม่ กรณีจึงไม่รับวินิจฉัยให้เป็นไปตามคำแก้
อุทธรณ์ของผู้ร้องได้ ที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองที่ได้วินิจฉัยมานั้น
ชอบแล้ว อุทธรณ์ของผู้ร้องฟังไม่ขึ้น

จึงวินิจฉัยยืน./

นายสวัสดิ์ สุวัฒนานันท์

บริหารส่วนจังหวัดเชียงราย วาระที่ ๑ และวาระที่ ๒ ขอให้เพิกถอนสิทธิสมัครรับเลือกตั้งของ
ผู้ถูกกล่าวหา กับลงโทษเฉพาะกรณีเข้ารับตำแหน่งและกรณีพ้นจากตำแหน่งที่ปรึกษานายกองค์การ
บริหารส่วนจังหวัดเชียงราย วาระที่ ๒ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกัน
และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๘๑, ๑๑๔, ๑๖๗, ๑๘๘ และประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา ๙๑ นับโทษผู้ถูกกล่าวหาต่อจากโทษในคดีหมายเลขแดงที่ ๕๓๓๗/๒๕๖๒ ของศาลฎีกา

ผู้ถูกกล่าวหาให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่ผู้ร้อง
ขอให้นับโทษต่อ

ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิจารณาแล้ว พิพากษาว่า
นายศักดิ์ดาพินิจ ณรงค์ชาติโสภณ หรือวรชิตศักดิ์ หงษ์ชนินท์รัฐ ผู้ถูกกล่าวหา จงใจยื่นบัญชีแสดง
รายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ด้วยข้อความอันเป็นเท็จ
หรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบกรณีพ้นจากตำแหน่งที่ปรึกษานายกองค์การบริหาร
ส่วนจังหวัดเชียงราย วาระที่ ๒ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกัน
และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๓ ห้ามมิให้ผู้ถูกกล่าวหา
ดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือดำรงตำแหน่งใดในพรรคการเมืองเป็นเวลาห้าปีนับแต่วันที่ ๑ เมษายน
๒๕๕๘ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ถูกกล่าวหาพ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๓๔ วรรคสอง กับมีความผิดตามมาตรา ๑๑๙
ฐานเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบด้วย
ข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ กรณีพ้นจากตำแหน่งที่ปรึกษานายกองค์การ
บริหารส่วนจังหวัดเชียงราย วาระที่ ๒ ลงโทษจำคุก ๒ เดือน ผู้ถูกกล่าวหาต้องชังระหว่างไต่สวน

เป็นระยะเวลาพอแก่โทษแล้ว จึงให้หมายปล่อยในคดีนี้ ยกคำขอให้นับโทษต่อ ส่วนข้อหาและคำขออื่น
นอกจากนี้ให้ยก

ผู้ร้องอุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา

พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ตามคำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญา
ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองซึ่งผู้ร้องมิได้อุทธรณ์โต้แย้งว่า เมื่อวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๕
ผู้ถูกกล่าวหาได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย วาระที่ ๑
และพ้นจากตำแหน่งวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๗ ต่อมาวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๗ ได้รับแต่งตั้งให้ดำรง
ตำแหน่งเดิม วาระที่ ๒ และพ้นจากตำแหน่งด้วยการลาออกวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๘ ผู้ถูกกล่าวหา
ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้องกรณีเข้ารับตำแหน่ง วาระที่ ๑ วันที่ ๗ กันยายน
๒๕๕๕ กรณีพ้นจากตำแหน่ง วาระที่ ๑ วันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๗ กรณีเข้ารับตำแหน่ง วาระที่ ๒
วันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๗ และกรณีพ้นจากตำแหน่ง วาระที่ ๒ วันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๘
โดยไม่ระบุหนี้จำนองห้องชุดเลขที่ ๗๙/๒๔๘ และ ๗๙/๔๕๔ ชั้นที่ ๑๙ และ ๒๘ อาคารชุด
“ปทุมวันรีสอร์ท” ตำบลพญาไท (ประแจจีน) อำเภอพญาไท (ดุสิต) กรุงเทพมหานคร ที่มีต่อ
บริษัทบริหารสินทรัพย์กรุงเทพพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) ในรายการหนี้สินตามเอกสารหมายเลข ร.๙ ร.๑๐
ร.๑๑ และ ร.๒๙ ตามลำดับ สำหรับคดีที่ผู้ร้องขอให้นับโทษต่อนั้น ศาลฎีกามีคำพิพากษาลงโทษจำคุก
ผู้ถูกกล่าวหา ตามสำนวนคดีหมายเลขแดงที่ อท.(ผ) ๒๑/๒๕๕๙ ของศาลอาญาคดีทุจริตและ
ประพฤติมิชอบกลาง

มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ร้องประการแรกว่า คดีส่วนอาญาในความผิด
ฐานจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยข้อความ

อันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบกรณีเข้ารับตำแหน่งที่ปรึกษานายกองการบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย วาระที่ ๒ ขาดอายุความหรือไม่ เห็นว่า เมื่อผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้องกรณีเข้ารับตำแหน่งที่ปรึกษานายกองการบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย วาระที่ ๒ วันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๗ โดยไม่แสดงรายการหนี้จำนองห้องชุด ๒ ห้อง วันดังกล่าวจึงเป็นวันกระทำความผิด แม้ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ลงโทษผู้ถูกกล่าวหาตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ซึ่งมีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๑ และให้ยกเลิกพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ แต่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๖๗ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ภายหลังการกระทำความผิด ยังคงบัญญัติให้การกระทำตามคำร้องเป็นความผิดและมีระวางโทษเท่าเดิม จึงต้องใช้กฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำผิดบังคับแก่คดีนี้ และเมื่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๑๙ มิได้บัญญัติเรื่องอายุความไว้เป็นการเฉพาะ จึงต้องนำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญาว่าด้วยอายุความมาใช้บังคับตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๗ คดีนี้มีระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๖ เดือน อายุความจึงมีกำหนดเวลาห้าปีนับแต่วันกระทำความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ (๔) การที่ผู้ร้องยื่นคำร้องวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๖๒ โดยไม่ได้ตัวผู้ถูกกล่าวหาศาล และศาลออกหมายจับผู้ถูกกล่าวหาวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๒ ซึ่งต่างเป็นวันก่อนครบกำหนดอายุความในวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๖๒ ต้องถือว่าผู้ถูกกล่าวหาหลบหนีไปในระหว่างถูกดำเนินคดี แม้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๗๔/๑ ที่แก้ไขปี ๒๕๕๔ อันเป็นกฎหมาย

ที่ใช้ขณะกระทำความผิดจะบัญญัติว่า “ในการดำเนินคดีตามหมวดนี้ ถ้าผู้ถูกกล่าวหาหรือจำเลยหลบหนีไปในระหว่างการพิจารณาของศาล มิให้นับระยะเวลาที่ผู้ถูกกล่าวหาหรือจำเลยหลบหนีรวมเป็นส่วนหนึ่งของอายุความ...” แต่มาตรา ๗๔/๑ ดังกล่าวบัญญัติอยู่ในหมวด ๖ ว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ตามมาตรา ๒๗๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งเป็นบทบัญญัติว่าด้วยการดำเนินคดีในกรณีที่นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา หรือข้าราชการการเมืองอื่นถูกกล่าวหาว่าร้ายยผิตปกติกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการตามประมวลกฎหมายอาญา หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่หรือทุจริตต่อหน้าที่ตามกฎหมายอื่น อันเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการปราบปรามการทุจริต ไม่รวมถึงการดำเนินคดีกรณียื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินซึ่งอยู่ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ หมวด ๓ ว่าด้วยการตรวจสอบทรัพย์สินและหนี้สิน อันเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการป้องกันการทุจริต กรณีจึงไม่อาจนำ มาตรา ๗๔/๑ มาใช้บังคับแก่คดีนี้ได้ การที่ศาลประทับฟ้องไว้พิจารณาแต่ผู้ถูกกล่าวหาไม่มาศาลตามนัดโดยไม่มีเหตุแก้ตัวอันควร และผู้ร้องได้ตัวผู้ถูกกล่าวหา มาศาลในวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๒ จึงเกินกำหนด ๕ ปีแล้ว คดีส่วนอาญาเป็นอันขาดอายุความ ที่ผู้ร้องอุทธรณ์ว่า เมื่อผู้ร้องยื่นคำร้องอายุความยอมสะดุดหยุดลงตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๕ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๗ นั้น เห็นว่า แม้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญทั้งสองฉบับดังกล่าวมีบทบัญญัติเกี่ยวกับการนับอายุความทางอาญา แต่มีความแตกต่างกับกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดของผู้ถูกกล่าวหา โดยมีผลให้อายุความสะดุดหยุดลง ระยะเวลาการบังคับโทษ

จึงขยายออกไปซึ่งไม่เป็นคุณแก่ผู้ถูกกล่าวหา อีกทั้งปัญหาเรื่องอายุความแม้มิใช่การกำหนดองค์ประกอบของการกระทำอันเป็นความผิดแต่ก็เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับกำหนดเวลาให้บุคคลต้องรับโทษหรือไม่ต้องรับโทษทางอาญา เมื่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญทั้งสองฉบับบัญญัติมีผลใช้บังคับภายหลังวันกระทำความผิดของผู้ถูกกล่าวหา จึงไม่อาจนำมาใช้บังคับย้อนหลังแก่คดีนี้ได้ สำหรับมาตรการบังคับทางการเมืองนั้นไม่อาจแยกออกจากการวินิจฉัยความรับผิดทางอาญาได้ เมื่อคดีส่วนอาญาเป็นอันขาดอายุความ จึงไม่อาจนำมาตรการบังคับทางการเมืองมาใช้บังคับแก่ผู้ถูกกล่าวหาได้ อุทธรณ์ของผู้ร้องข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ร้องประการสุดท้ายมีว่า ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองยกคำขอนับโทษผู้ถูกกล่าวหาต่อจากคดีอื่นชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ อันเป็นกฎหมายที่ใช้ขณะผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดมิได้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการเริ่มนับโทษจำคุกไว้โดยเฉพาะ จึงต้องนำบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายอาญามาใช้บังคับตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๗ ซึ่งมาตรา ๒๒ วรรคแรก บัญญัติว่า “โทษจำคุก ให้เริ่มแต่วันมีคำพิพากษา แต่ถ้าผู้ต้องคำพิพากษาถูกคุมขังก่อนศาลพิพากษา ให้หักจำนวนวันที่ถูกคุมขังออกจากระยะเวลาจำคุกตามคำพิพากษา เว้นแต่คำพิพากษานั้นจะกล่าวไว้เป็นอย่างอื่น” เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่าระหว่างการพิจารณาจำเลยถูกจำคุกในคดีอื่น และวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๓ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองออกหมายซึ่งระหว่างไต่สวนผู้ถูกกล่าวหาไว้ในคดีนี้โดยไม่ได้กำหนดให้นับแต่วันสิ้นสุดการลงโทษจำคุกในคดีอื่นดังกล่าว จึงต้องถือได้ผู้ถูกกล่าวหาถูกคุมขังในคดีนี้ก่อนศาลพิพากษานับแต่วันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๓ ต่อมาวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๖๓ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่ง

ทางการเมืองมีคำพิพากษาลงโทษจำคุกผู้ถูกกล่าวหา ๒ เดือน จึงต้องหักจำนวนวันที่ถูกคุมขังออกจาก
ระยะเวลาจำคุกตามคำพิพากษา ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๒ วรรคแรก เมื่อนับระยะเวลา
ตั้งแต่ออกหมายขังระหว่างไต่สวนผู้ถูกกล่าวหาถึงวันที่ศาลมีคำพิพากษาคดีนี้เป็นเวลาเกินกว่า ๒ เดือน
จึงไม่มีวันต้องโทษจำคุกที่ศาลจะต้องมีคำสั่งให้นับโทษต่อตามคำร้องของผู้ร้องอีก ที่ผู้ร้องอุทธรณ์
ในรายละเอียดประการอื่นไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยเพราะไม่ทำให้ผลคดีเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่น ที่ศาลฎีกา
แผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิพากษามานั้นชอบแล้ว อุทธรณ์ของผู้ร้องข้อนี้
ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน

ส่วนที่ผู้ถูกกล่าวหาแก้อุทธรณ์ทำนองว่า ผู้ถูกกล่าวหาไม่มีเจตนากระทำความผิด นั้น
เห็นว่า เป็นการโต้แย้งและขอให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงคำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรง
ตำแหน่งทางการเมือง ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาต้องทำเป็นอุทธรณ์โต้แย้งคำพิพากษาดังกล่าว หากกล่าวอ้าง
ในคำแก้อุทธรณ์ไม่ จึงไม่รับวินิจฉัย

วินิจฉัยยืน.

นายลาซิต ไชยอนงค์

ความเห็นในการวินิจฉัยคดี
ชั้นอุทธรณ์

คดีหมายเลขดำที่ อม อธ ๒๐/๒๕๖๓
คดีหมายเลขแดงที่ อม อธ ๕ /๒๕๖๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลฎีกา

วันที่ ๑๑ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง { คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ผู้ร้อง
 นายศักดิ์ดาพินิจ ณรงค์ชาติโสภณ หรือวชิรศักดิ์ หงษ์ชนินทร์รัฐ ผู้ถูกกล่าวหา

เรื่อง การแสดงบัญชีรายการทรัพย์สินและหนี้สิน

ผู้ร้อง	อุทธรณ์คัดค้าน	คำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญา
ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง	ลงวันที่ ๑๔ เดือน สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๓	
องค์คณะวินิจฉัยอุทธรณ์	รับอุทธรณ์วันที่ ๕ เดือน กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๖๔	

ผู้ร้องยื่นคำร้องและแก้ไขคำร้องขอให้วินิจฉัยว่า ผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ และมีพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่ามีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินและหนี้สินนั้น กรณีเข้ารับตำแหน่งและกรณีพ้นจากตำแหน่งที่ปรึกษานายกองค์การ

บริหารส่วนจังหวัดเชียงรายวาระที่ ๑ และวาระที่ ๒ ให้เพิกถอนสิทธิสมัครรับเลือกตั้งของผู้ถูกกล่าวหา กับลงโทษเฉพาะกรณีเข้ารับตำแหน่งและกรณีพ้นจากตำแหน่งที่ปรึกษานายองค์การบริหารส่วน จังหวัดเชียงรายวาระที่ ๒ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม การทุจริต พ.ศ.๒๕๖๑ มาตรา ๘๑, ๑๑๔, ๑๖๗ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ และขอให้นับ โทษผู้ถูกกล่าวหาต่อจากโทษในคดีหมายเลขแดงที่ ๕๓๓๗/๒๕๖๒ ของศาลฎีกา

ผู้ถูกกล่าวหาให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่ผู้ร้องขอให้ นับโทษต่อ

ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิจารณาแล้ว พิจารณาว่า นายศักดิ์ดาพินิจ ณรงค์ชาติโสภณ หรือวชิรศักดิ์ หงษ์ชนินทร์รัฐ ผู้ถูกกล่าวหา จงใจยื่นบัญชีแสดงรายการ ทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิด ข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบกรณีพ้นจากตำแหน่งที่ปรึกษานายองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย วาระที่ ๒ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๓ ห้ามมิให้ผู้ถูกกล่าวหาดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือดำรงตำแหน่งใดในพรรคการเมือง เป็นเวลาห้าปี นับแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๘ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ถูกกล่าวหาพ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๓๔ วรรค สอง กับมีความผิดตามมาตรา ๑๑๔ ฐานเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน และเอกสารประกอบต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ ทราบ กรณีพ้นจากตำแหน่งที่ปรึกษานายองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย วาระที่ ๒ องค์คณะผู้พิพากษา เสียข้างมากเห็นควรลงโทษ จำคุก ๒ เดือน ผู้ถูกกล่าวหาต้องชังระหว่างไต่สวนเป็นระยะเวลาพอแก่โทษแล้ว จึงให้หมายปล่อยในคดีนี้ และยกคำขอให้นับโทษต่อ ข้อหาและคำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

ผู้ร้องอุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา

พิเคราะห์อุทธรณ์ คำแก้อุทธรณ์ คำร้อง เอกสารประกอบคำร้อง และพยานหลักฐานตามทางไต่สวนแล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงรายวาระที่ ๑ เมื่อวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๕ พ้นจากตำแหน่งเมื่อวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๗ ต่อมาได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเดิมวาระที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๗ และพ้นจากตำแหน่งด้วยการลาออกเมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๘ ผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้องกรณีเข้ารับตำแหน่งวาระที่ ๑ เมื่อวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๕ กรณีพ้นจากตำแหน่งวาระที่ ๑ เมื่อวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๗ กรณีเข้ารับตำแหน่งวาระที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๗ และกรณีพ้นจากตำแหน่งวาระที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๘ โดยไม่ระบุหนี้จำนองห้องชุดเลขที่ ๗๙/๒๔๘ และ ๗๙/๔๕๔ ชั้นที่ ๑๙ และ ๒๘ อาคารชุด “ปทุมวันริสอร์ท” ตำบลพญาไท (ประแจจีน) อำเภอพญาไท (ดุสิต) กรุงเทพมหานคร ที่มีต่อบริษัทบริหารสินทรัพย์กรุงเทพพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) ในรายการหนี้สินเอกสารหมายเลข ร.๙ ถึง ร.๑๑ และ ร.๒๙ สำหรับคดีที่ผู้ร้องมีคำขอให้นับโทษต่อ ศาลฎีกามีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุกผู้ถูกกล่าวหา ๘ ปี ตามหมายจำคุกคดีถึงที่สุดที่ ๑๔/๒๕๖๓ ในคดีหมายเลขแดงที่ อท.(ผ) ๒๑/๒๕๕๙ ของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง

ปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ร้องประการแรกว่า คดีของผู้ร้องในส่วนความผิดฐานจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบกรณีเข้ารับตำแหน่งที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงรายวาระที่ ๒ ขาดอายุความทางอาญาหรือไม่ ผู้ร้องอุทธรณ์ว่า พระราชบัญญัติประกอบ

รัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๗๔/๑ มิให้นำระยะเวลาที่ผู้ถูกกล่าวหาหรือจำเลยหลบหนีรวมเป็นส่วนหนึ่งของอายุความเมื่อมีกรณีผู้ถูกกล่าวหาหรือจำเลยหลบหนีไปในระหว่างถูกดำเนินคดี ต่อมาวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ได้มีการบังคับใช้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ยังคงวางหลักการพิจารณาเดียวกันนี้ไว้ในมาตรา ๗ สอดคล้องกับพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๕ ที่กำหนดให้ในการดำเนินคดีอาญาตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ เมื่อได้ยื่นฟ้องคดีต่อศาลแล้วให้อายุความสะดุดหยุดลง ในกรณีผู้ถูกกล่าวหาหรือจำเลยหลบหนีรวมเป็นส่วนหนึ่งของอายุความ ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ศาลวินิจฉัยการตรวจสอบทรัพย์สินของผู้ถูกกล่าวหาเมื่อวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๖๒ ซึ่งยังไม่ครบกำหนดอายุความ โดยผู้ร้องยื่นคำร้องขอศาลออกหมายจับผู้ถูกกล่าวหาและศาลได้ออกหมายจับผู้ถูกกล่าวหาเมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๒ ถือว่าผู้ถูกกล่าวหาได้หลบหนีไปในระหว่างถูกดำเนินคดีหรือระหว่างการพิจารณาของศาล ย่อมเป็นเหตุให้อายุความสะดุดหยุดลงจนกว่าจะจับตัวผู้ถูกกล่าวหาและนำตัวมาส่งศาลได้ ซึ่งต่อมาผู้ร้องได้นำตัวผู้ถูกกล่าวหามารายงานตัวต่อศาลเมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๒ คดีของผู้ร้องส่วนนี้ไม่ขาดอายุความ สิทธินำคดีอาญามาฟ้องยังไม่ระงับไป เห็นว่า ผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้องกรณีเข้ารับตำแหน่งที่ปรึกษานายองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงรายในวาระที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๗ โดยไม่แสดงรายการหนี้สินให้ถูกต้องครบถ้วน จึงถือว่าวันดังกล่าวเป็นวันกระทำความผิด ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ลงโทษผู้ถูกกล่าวหาตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการ

ป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.๒๕๖๑ ซึ่งใช้บังคับเมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ภายหลังวันที่ผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิด โดยพระราชบัญญัติดังกล่าวมิได้ยกเลิกการกระทำความผิดตามคำร้อง ทั้งยังกำหนดโทษทางอาญาไว้ในมาตรา ๑๖๗ ที่มีระวางโทษเท่ากันกับที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๑๙ จึงเป็นกรณีที่โทษทางอาญาตามกฎหมายที่บัญญัติในภายหลังไม่แตกต่างกับกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิด ต้องใช้กฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดบังคับแก่คดี ซึ่งตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.๒๕๔๒ มาตรา ๑๑๙ มิได้บัญญัติอายุความไว้เป็นการเฉพาะ จึงต้องนำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญาว่าด้วยอายุความมาใช้บังคับแก่คดีนี้ เมื่อความผิดตามคำร้องมีระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๖ เดือน ย่อมมีกำหนดอายุความ ๕ ปี นับแต่วันกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ (๔) คดีนี้แม้ผู้ร้องได้ยื่นคำร้องเมื่อวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๖๒ ก่อนครบกำหนดอายุความ แต่ในวันดังกล่าวผู้ร้องไม่ได้ตัวผู้ถูกกล่าวหา มาศาล แม้ศาลจะออกหมายจับผู้ถูกกล่าวหาเมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๒ ก่อนครบกำหนดอายุความ และถือว่าผู้ถูกกล่าวหาหลบหนีไปในระหว่างถูกดำเนินคดีก็ตาม แต่ที่ผู้ร้องอ้างบทบัญญัติมาตรา ๗๔/๑ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ มานั้น บทบัญญัตินี้ดังกล่าวอยู่ในหมวด ๖ ว่าด้วยการดำเนินคดีอาญากับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองตามมาตรา ๒๗๕ ของรัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็นการดำเนินคดีในกรณีที่นายกรัฐมนตรี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา หรือข้าราชการการเมืองอื่นถูกกล่าวหาว่าร้ายรอยผิดปกติ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการตามประมวลกฎหมายอาญา หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่หรือทุจริตต่อหน้าที่ตามกฎหมายอื่น อันเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับ

การปราบปรามการทุจริต มิได้รวมถึงการตรวจสอบทรัพย์สินของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองและการดำเนินคดีกรณีผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินโดยมิชอบซึ่งอยู่ในหมวด ๓ ว่าด้วยการตรวจสอบทรัพย์สินและหนี้สิน อันเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการป้องกันการทุจริต กรณีจึงไม่อาจนำมาตรา ๗๔/๑ มาใช้บังคับแก่คดีนี้ได้ ส่วนที่ผู้ร้องอ้างเหตุอายุความสะดุดหยุดลงตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๕ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๗ นั้น มิใช่กฎหมายที่ใช้บังคับขณะกระทำความผิด ทั้งมีผลให้อายุความสะดุดหยุดลงซึ่งทำให้ระยะเวลาการบังคับโทษต้องขยายออกไปซึ่งไม่เป็นคุณแก่ผู้ถูกกล่าวหา ปัญหาเรื่องอายุความนี้แม้มิใช่การกำหนดองค์ประกอบความผิด แต่ก็เป็นกำหนดเวลาให้บุคคลต้องรับโทษหรือไม่ต้องรับโทษในทางอาญา กระทั่งสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ย่อมไม่อาจนำมาใช้บังคับย้อนหลังให้เป็นโทษแก่ผู้ถูกกล่าวหาได้ ดังนั้น แม้ศาลประทับรับฟ้องคดีนี้ไว้พิจารณาเนื่องจากผู้ถูกกล่าวหาไม่มาศาลตามนัดโดยไม่มีเหตุแก้ตัวอันควร แต่ผู้ร้องได้ตัวผู้ถูกกล่าวหามาศาลเมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๒ เกินกำหนด ๕ ปี แล้ว คดีของผู้ร้องส่วนนี้จึงเป็นอันขาดอายุความทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ (๔) สิทธินำคดีอาญามาฟ้องย่อมระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๙ (๖) ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม สำหรับมาตรการบังคับทางการเมืองนั้นไม่อาจแยกออกจากการวินิจฉัยความรับผิดชอบทางอาญาได้ เมื่อศาลไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยข้อเท็จจริงว่า ผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดตามคำร้องส่วนนี้หรือไม่ กรณีย่อมไม่อาจนำมาตรการบังคับทางการเมืองมาใช้แก่ผู้ถูกกล่าวหาได้ ที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่ง

ทางการเมืองพิพากษาคำร้องในความผิดฐานจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบกรณีเข้ารับตำแหน่งวาระที่ ๒ มานั้นชอบแล้ว อุทธรณ์ข้อนี้ของผู้ร้องฟังไม่ขึ้น

ปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ร้องต่อไปว่า การที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองวินิจฉัยให้ยกคำขอนับโทษผู้กล่าวหาต่อจากโทษในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๕๓๓๓/๒๕๖๒ ของศาลฎีกา ตามหมายจำคุกคดีถึงที่สุดที่ ๑๔/๒๕๖๓ ของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลางชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ผู้ร้องอุทธรณ์ว่า ในระหว่างการพิจารณาคดีนี้ ผู้ถูกกล่าวหาได้รับการปล่อยตัวชั่วคราวในวันที่มารายงานตัวต่อศาลเมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๒ และไม่เคยต้องขังระหว่างไต่สวนแต่อย่างใด การที่ผู้ถูกกล่าวหาต้องโทษจำคุกคดีถึงที่สุดตามหมายจำคุกคดีถึงที่สุดที่ ๑๔/๒๕๖๓ ของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลางดังกล่าวมิใช่คดีเดียวกับคดีนี้ จึงต้องถือว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่เคยต้องโทษจำคุกในคดีนี้มาก่อน ศาลต้องนับโทษจำคุกในคดีนี้ต่อจากคดีดังกล่าว เห็นว่า เมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ ระหว่างการพิจารณาคดีนี้ ผู้ถูกกล่าวหาต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก ๘ ปี ตามสำนวนคดีหมายเลขแดงที่ อท.(ผ) ๒๑/๒๕๕๙ ของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง ต่อมาวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๓ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองได้ออกหมายขังระหว่างไต่สวนผู้ถูกกล่าวหาไว้ จนกระทั่งวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๖๓ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีคำพิพากษาคดีนี้ ซึ่งตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่ใช้บังคับแก่คดีนี้มีได้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการนับโทษไว้โดยเฉพาะ จึงต้องนำบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายอาญาว่าด้วยโทษมาใช้แก่กรณีนี้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๗ ซึ่งมาตรา ๒๒

พรรคแรก บัญญัติว่า “โทษจำคุก ให้เริ่มแต่วันมีคำพิพากษา แต่ถ้าผู้ต้องคำพิพากษาถูกคุมขังก่อนศาลพิพากษา ให้หักจำนวนวันที่ถูกคุมขังออกจากระยะเวลาจำคุกตามคำพิพากษา เว้นแต่คำพิพากษานั้นจะกล่าวไว้เป็นอย่างอื่น” การที่ผู้ถูกกล่าวหา มาแสดงตนต่อศาลเมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๒ ถือได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาอยู่ในอำนาจของศาลแล้ว แม้ผู้ถูกกล่าวหาได้รับการปล่อยตัวชั่วคราวไปในวันดังกล่าว แต่ต่อมาเมื่อผู้ถูกกล่าวหาต้องโทษจำคุกตามคำพิพากษาคดีหมายเลขแดงที่ อท.(ผ) ๒๑/๒๕๕๙ ของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง และศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ได้ออกหมายซึ่งระหว่างไต่สวนผู้ถูกกล่าวหาไว้ในคดีนี้แล้วตั้งแต่วันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๓ คำสั่งศาลที่อนุญาตให้ปล่อยตัวชั่วคราวดังกล่าวย่อมสิ้นผลไป ต่อมาวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๖๓ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิพากษาคดีนี้ให้ลงโทษจำคุกผู้ถูกกล่าวหา ๒ เดือน ซึ่งเมื่อหักจำนวนวันที่ผู้ถูกกล่าวหาถูกคุมขังออกจากระยะเวลาจำคุกตามคำพิพากษาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๒ พรรคแรก เป็นการเพียงพอแก่โทษตามคำพิพากษาแล้ว กรณีไม่อาจนับโทษผู้ถูกกล่าวหาในคดีนี้ต่อจากโทษในคดีอื่นตามคำร้องได้อีก ที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองวินิจฉัยยกคำขอให้นับโทษต่อและหมายปล่อยผู้ถูกกล่าวหาไปนั้นชอบแล้ว อุทธรณ์ข้อนี้ของผู้ร้องฟังไม่ขึ้นเช่นกัน

อนึ่ง ที่ผู้ถูกกล่าวหา ยื่นคำแก้อุทธรณ์พร้อมอ้างเหตุผลโต้แย้งคำพิพากษาของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง เกี่ยวกับพฤติการณ์ของผู้ถูกกล่าวหาที่ขาดเจตนากระทำความผิดและขอให้ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกายกคำร้องของผู้ร้องมานั้น เป็นเรื่อง queผู้ถูกกล่าวหาต้องใช้สิทธิอุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณา

(อม.๓๐)

- ๙ -

คดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ หมวด ๖ ว่าด้วยการอุทธรณ์ เมื่อผู้ถูกกล่าวหาได้ยื่นอุทธรณ์ กรณีไม่อาจวินิจฉัยให้ได้

จึงวินิจฉัยขึ้น.

นางนุจรินทร์ จันทร์พราศรี

(อม.๒๘)

ความเห็นในการวินิจฉัยคดีชั้นอุทธรณ์

คดีหมายเลขดำที่ อม.อธ. ๒๐/๒๕๖๓

คดีหมายเลขแดงที่ อม.อธ. ๕ /๒๕๖๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ ศาลฎีกา

วันที่ ๑๑ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง { คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ผู้ร้อง
นายศักดิ์ดาพินิจ ณรงค์ชาติโสภณ หรือวชิรศักดิ์ หงษ์ชนินทร์รัฐ ผู้ถูกกล่าวหา

เรื่อง การแสดงบัญชีรายการทรัพย์สินและหนี้สิน

ผู้ร้อง

อุทธรณ์คัดค้าน

คำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญา

ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

ลงวันที่

๑๔ เดือน

สิงหาคม

พุทธศักราช ๒๕๖๓

องค์คณะวินิจฉัยอุทธรณ์

รับอุทธรณ์วันที่

๕ เดือน

กรกฎาคม

พุทธศักราช ๒๕๖๔

ผู้ร้องยื่นคำร้องและแก้ไขคำร้องขอให้วินิจฉัยว่า ผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ และมีพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่ามีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินและหนี้สินนั้น กรณีเข้ารับตำแหน่งและกรณีพ้นจากตำแหน่งที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงรายวาระที่ ๑ และวาระที่ ๒ ให้เพิกถอนสิทธิสมัครรับเลือกตั้งของผู้ถูกกล่าวหา

กับลงโทษเฉพาะกรณีเข้ารับตำแหน่งและกรณีพ้นจากตำแหน่งที่ปรึกษานายกองค้การบริหาร ส่วนจังหวัดเชียงรายวาระที่ ๒ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.๒๕๖๑ มาตรา ๘๑, ๑๑๔, ๑๖๗ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ และขอให้นับโทษผู้ถูกกล่าวหาต่อจากโทษในคดีหมายเลขแดงที่ ๕๓๓๗/๒๕๖๒ ของศาลฎีกา

ผู้ถูกกล่าวหาให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่ผู้ร้องขอให้ นับโทษต่อ

ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิจารณาแล้ว พิจารณาว่า นายศักดิ์ดาพินิจ ณรงค์ชาติโสภณ หรือวชิรศักดิ์ หงษ์ชนินทร์รัฐ ผู้ถูกกล่าวหา จงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบกรณีพ้นจากตำแหน่งที่ปรึกษานายกองค้การบริหารส่วนจังหวัดเชียงรายวาระที่ ๒ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๓ ห้ามมิให้ผู้ถูกกล่าวหาดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือดำรงตำแหน่งใดในพรรคการเมืองเป็นเวลาห้าปี นับแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๘ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ถูกกล่าวหาพ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๓๔ วรรคสอง กับมีความผิดตามมาตรา ๑๑๙ ในฐานะเจ้าหน้าทีของรัฐจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ กรณีพ้นจากตำแหน่งที่ปรึกษานายกองค้การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย วาระที่ ๒ องค์คณะผู้พิพากษาเสียงข้างมากเห็นควรลงโทษ จำคุก ๒ เดือน ผู้ถูกกล่าวหาต้องช้ระหว่างไต่สวนเป็นระยะเวลาพอแก่โทษแล้ว จึงให้หมายปล่อยในคดีนี้ และยกคำขอให้นับโทษผู้ถูกกล่าวหาต่อ ข้อหาและคำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

ผู้ร้องอุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา

พิเคราะห์อุทธรณ์ คำแก้อุทธรณ์ คำร้อง เอกสารประกอบคำร้อง และพยานหลักฐานตามทางไต่สวนแล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงรายวาระที่ ๑ เมื่อวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๕ พ้นจากตำแหน่งเมื่อวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๗ ต่อมาได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเดิมวาระที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๗ และพ้นจากตำแหน่งด้วยการลาออกเมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๘ ผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้องกรณีเข้ารับตำแหน่งวาระที่ ๑ เมื่อวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๕ กรณีพ้นจากตำแหน่งวาระที่ ๑ เมื่อวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๗ กรณีเข้ารับตำแหน่งวาระที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๗ และกรณีพ้นจากตำแหน่งวาระที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๘ โดยไม่ระบุหนี้จำนองห้องชุดเลขที่ ๗๙/๒๔๘ และ ๗๙/๔๕๔ ชั้นที่ ๑๙ และ ๒๘ อาคารชุด “ปทุมวันริสอร์ท” ตำบลพญาไท (ประแจจีน) อำเภอพญาไท (ดุสิต) กรุงเทพมหานคร ที่มีต่อบริษัทบริหารสินทรัพย์กรุงเทพพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) ส่วนคดีที่ผู้ร้องมีคำขอให้นับโทษต่อนั้น ศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาลงโทษจำคุกผู้ถูกกล่าวหา ตามสำนวนคดีหมายเลขแดงที่ อท.(ผ) ๒๑/๒๕๕๙ ของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง

ปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ร้องประการแรกมีว่า คดีของผู้ร้องในส่วนความผิดฐานจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบกรณีเข้ารับตำแหน่งที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงรายวาระที่ ๒ ขาดอายุความหรือไม่ โดยผู้ร้องอุทธรณ์ว่า ผู้ร้องยื่นคำร้องเมื่อวันที่ ๑๒ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๒ ขอให้ศาลวินิจฉัยว่า ผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดฐานจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการ

- ๔ -

ทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จ และขอศาลออกหมายจับผู้ถูกกล่าวหาในวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๒ ก่อนครบกำหนดอายุความในวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๖๒ จึงถือว่าผู้ถูกกล่าวหาได้หลบหนีไปในระหว่างถูกดำเนินคดีหรือระหว่างการพิจารณาของศาล ย่อมเป็นเหตุให้อายุความสะดุดหยุดลงจนกว่าจะจับตัวผู้ถูกกล่าวหาและนำตัวมาส่งศาลได้ ดังนั้น เมื่อผู้ร้องได้นำตัวผู้ถูกกล่าวหา มารายงานตัวต่อศาลเมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๒ คดีของผู้ร้องจึงไม่ขาดอายุความ เห็นว่า ผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้องกรณีเข้ารับตำแหน่ง ที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงรายในวาระที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๗ โดยไม่แสดงรายการหนี้จำนองห้องชุด ๒ ห้อง ย่อมถือว่าวันดังกล่าวเป็นวันกระทำความผิด คดีนี้ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ลงโทษผู้ถูกกล่าวหา ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ซึ่งใช้บังคับเมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ภายหลังวันกระทำความผิด โดยมาตรา ๓ ของพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวให้ยกเลิกพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดคดีนี้ แต่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ยังคงบัญญัติให้การกระทำตามคำร้องเป็นความผิดอยู่ ทั้งยังคงกำหนดโทษทางอาญาสำหรับการกระทำความผิดตามคำร้องไว้ในตามมาตรา ๑๖๗ ซึ่งมีระวางโทษเท่ากันกับพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๑๙ ดังนี้ โทษทางอาญาตามกฎหมายที่บัญญัติในภายหลังจึงไม่แตกต่างกับกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิด จึงต้องใช้กฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดบังคับแก่คดีนี้ ดังนั้น เมื่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๑๙ มิได้บัญญัติอายุความไว้เป็น

การเฉพาะ จึงต้องนำบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายอาญาว่าด้วยอายุความมาใช้แก่ความผิดในคดีนี้ ซึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ บัญญัติว่า “ในคดีอาญา ถ้ามิได้ฟ้องและได้ตัวผู้กระทำความผิดมาขึ้นศาล ภายในกำหนดดังต่อไปนี้ นับแต่วันกระทำความผิด เป็นอันขาดอายุความ... (๔) ห้าปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกกว่าหนึ่งเดือนถึงหนึ่งปี...” คดีนี้มีระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๖ เดือน อายุความจึงมีกำหนดเวลาห้าปีนับแต่วันกระทำความผิด แม้ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ศาลวินิจฉัย การตรวจสอบทรัพย์สินของผู้ถูกกล่าวหา ในวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๖๒ ก่อนครบกำหนดอายุความโดย ไม่ได้ตัวผู้ถูกกล่าวหาขึ้นศาล และศาลได้ออกหมายจับผู้ถูกกล่าวหาเมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๒ อันเป็นวันก่อนครบกำหนดอายุความคดีนี้ซึ่งถือว่าผู้ถูกกล่าวหาหลบหนีไปในระหว่างการดำเนินคดีและ ระหว่างการพิจารณา แต่มาตรา ๗๔/๑ ในหมวด ๖ การดำเนินคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองตามมาตรา ๒๗๕ ของรัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็นบทบัญญัติการดำเนินคดีในกรณีที่นายกรัฐมนตรี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา หรือข้าราชการการเมืองอื่นถูกกล่าวหาว่าร้ายยผิดปกติใน กรณีกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการตามประมวลกฎหมายอาญา หรือกระทำความผิดต่อ ตำแหน่งหน้าที่ หรือทุจริตต่อหน้าที่ตามกฎหมายอื่น ซึ่งเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการปราบปราม การทุจริต โดยไม่รวมถึงการดำเนินคดีกรณียื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินซึ่งอยู่ในหมวด ๓ ว่าด้วยการตรวจสอบทรัพย์สินและหนี้สิน อันเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการป้องกันการทุจริต กรณีจึงไม่ อาจนำมาตรา ๗๔/๑ มาใช้บังคับแก่คดีนี้ได้ ดังนั้น เมื่อไม่นำมาตรา ๗๔/๑ มาใช้บังคับ อายุความในคดี นี้จึงไม่สะดุดหยุดลงตามบทบัญญัติดังกล่าว สำหรับที่ผู้ร้องอุทธรณ์ว่า เมื่อผู้ร้องยื่นคำร้องแล้วอายุความ ย่อมสะดุดหยุดลงตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรง ตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๕ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย

การป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๗ ด้วยนั้น เห็นว่า เนื่องจากพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญทั้งสองฉบับดังกล่าวมีบทบัญญัติเกี่ยวกับการนับอายุความทางอาญาแต่มีความแตกต่างกับกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดของผู้ถูกกล่าวหา โดยมีผลให้อายุความสะดุดหยุดลง ระยะเวลาการบังคับโทษจึงขยายออกไปซึ่งไม่เป็นคุณแก่ผู้ถูกกล่าวหา อีกทั้งปัญหาเรื่องอายุความแม้มิใช่การกำหนดองค์ประกอบของการกระทำอันเป็นความผิด แต่ก็ยังเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับกำหนดเวลาให้บุคคลต้องรับโทษหรือไม่ต้องรับโทษในทางอาญา เมื่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญทั้งสองฉบับได้บัญญัติขึ้นและมีผลใช้บังคับภายหลังวันกระทำความผิดของผู้ถูกกล่าวหาจึงไม่อาจนำมาใช้บังคับย้อนหลังแก่คดีที่มีการกระทำความผิดก่อนบทกฎหมายใช้บังคับได้ ดังนั้น แม้ศาลประทับรับฟ้องไว้พิจารณาเนื่องจากผู้ถูกกล่าวหาไม่มาศาลตามนัดโดยไม่มีเหตุแก้ตัวอันควร แต่คดีนี้ผู้ร้องได้ตัวผู้ถูกกล่าวหามาศาลในวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๒ เกินกำหนด ๕ ปีแล้ว จึงเป็นอันขาดอายุความทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ (๔) สิทธินำคดีอาญามาฟ้องของผู้ร้องย่อมระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๙ (๖) ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม เมื่อมาตรการบังคับทางการเมืองนั้นไม่อาจแยกออกจากการวินิจฉัยความรับผิดชอบทางอาญาได้ จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยข้อเท็จจริงที่ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดตามคำร้องหรือไม่ กรณีจึงไม่อาจนำมาตรการบังคับทางการเมืองมาใช้บังคับแก่ผู้ถูกกล่าวหาได้ ที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิพากษายกคำร้องเฉพาะในส่วนความผิดฐานจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ กรณีเข้ารับ

- ๗ -

ตำแหน่งที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงรายวาระที่ ๒ มานั้นชอบแล้ว อุทธรณ์ของผู้ร้อง
ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยต่อไปตามอุทธรณ์ของผู้ร้องมีว่า การที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง วินิจฉัยว่าเห็นควรลงโทษจำคุก ๒ เดือน ผู้ถูกกล่าวหาต้องชั่งระหว่างไต่สวนเป็นระยะเวลาพอแก่โทษแล้ว จึงให้หมายปล่อยในคดีนี้ และยกคำขอให้นับโทษต่อชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ผู้ร้องอุทธรณ์ว่า ผู้ร้องได้ยื่นคำร้องและคำร้องขอแก้ไขคำร้องขอให้ศาลนับโทษต่อจากคดีอื่น และยื่นคำแถลงความคืบหน้าของคดีที่ขอให้นับโทษต่อมาโดยตลอด ผู้ถูกกล่าวหาสามารถยื่นคำร้องขอปล่อยตัวชั่วคราวต่อศาลเมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๒ ในวันเดียวกัน ผู้ถูกกล่าวหาได้ยื่นคำร้องขอให้ปล่อยตัวชั่วคราวและยังปรากฏข้อเท็จจริงอีกว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้ยื่นคำร้องขอออกนอกราชอาณาจักรด้วยเหตุผลส่วนตัวและศาลได้อนุญาต ย่อมเห็นได้ชัดว่าในระหว่างพิจารณาของศาลผู้ถูกกล่าวหาไม่เคยต้องชั่งระหว่างไต่สวนแต่ประการใด อีกทั้งการที่ผู้ถูกกล่าวหาต้องโทษจำคุกคดีถึงที่สุด ในคดีหมายเลขแดงที่ ๕๓๓๗/๒๕๖๒ ของศาลฎีกา ตามหมายจำคุกเมื่อคดีถึงที่สุดที่ ๑๔/๒๕๖๓ ของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง ฉบับลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ มิใช่คดีเดียวกันกับคดีนี้ จึงรับฟังว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่เคยต้องโทษจำคุกในคดีนี้มาก่อน ย่อมมีเหตุให้ศาลสามารถนับโทษจำคุกในคดีนี้ต่อจากคดีอื่นได้ ศาลจะวินิจฉัยว่าผู้ถูกกล่าวหาต้องชั่งระหว่างไต่สวนเป็นระยะเวลาพอแก่โทษแล้ว ย่อมเป็นการวินิจฉัยที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่ปรากฏในสำนวนคดีนี้ ไม่มีเหตุให้ยกคำขอให้นับโทษต่อของผู้ร้อง หากศาลไม่นับโทษจำคุกในคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกในคดีหมายเลขแดงที่ ๕๓๓๗/๒๕๖๒ ของศาลฎีกา ย่อมถือได้ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดจริงแต่ไม่ต้องรับโทษทางอาญา นั้น เห็นว่า ระหว่างการพิจารณาคดีนี้เมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ ศาลฎีกามีคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุกผู้ถูกกล่าวหาเป็นเวลา ๘ ปี ตามสำนวนคดีหมายเลขแดงที่

อท.(ผ) ๒๑/๒๕๕๙ ของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง เมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๓ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองได้ออกหมายซังระหว่างไต่สวนผู้ถูกกล่าวหาไว้ และต่อมาเมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๖๓ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมี คำพิพากษาคดีนี้ ซึ่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ อันเป็นกฎหมายที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองใช้ลงโทษ ผู้ถูกกล่าวหา มิได้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับโทษไว้โดยเฉพาะ กรณีจึงต้องนำบทบัญญัติตามประมวลกฎหมาย อาญาว่าด้วยโทษมาใช้แก่ความผิดคดีนี้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๗ และโดยมาตรา ๒๒ วรรคแรก บัญญัติว่า “โทษจำคุก ให้เริ่มแต่วันมีคำพิพากษา แต่ถ้าผู้ต้องคำพิพากษาถูกคุมขังก่อนศาล พิพากษา ให้หักจำนวนวันที่ถูกคุมขังออกจากระยะเวลาจำคุกตามคำพิพากษา เว้นแต่คำพิพากษานั้นจะ กล่าวไว้เป็นอย่างอื่น” ดังนั้น การที่ผู้ถูกกล่าวหา มาแสดงตนต่อศาลในระหว่างการพิจารณาคดี ถือได้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาอยู่ในอำนาจของศาลในคดีนี้ ต่อมาเมื่อผู้ถูกกล่าวหาถูกจำคุกตามคำพิพากษาศาลฎีกาตาม สำนวนคดีหมายเลขแดงที่ อท.(ผ) ๒๑/๒๕๕๙ ของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง จึงเป็น เหตุทำให้คำสั่งศาลที่อนุญาตให้ปล่อยตัวผู้ถูกกล่าวหาชั่วคราวสิ้นผลโดยปริยาย ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๓ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองได้ออกหมายซังระหว่าง ไต่สวนผู้ถูกกล่าวหาไว้ในคดีนี้ ถือได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาถูกคุมขังอยู่ในคดีนี้ก่อนศาลพิพากษา เมื่อศาล ลงโทษจำคุกผู้ถูกกล่าวหาเป็นเวลา ๒ เดือน จึงต้องหักจำนวนวันที่ถูกคุมขังออกจากระยะเวลาจำคุก ตามคำพิพากษา ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๒ วรรคแรก เมื่อนับระยะเวลาตั้งแต่ออกหมาย ซังระหว่างไต่สวนผู้ถูกกล่าวหาไว้ในคดีนี้ถึงวันที่ศาลมีคำพิพากษาคดีนี้เป็นเวลาเกินกว่า ๒ เดือน จึงไม่มี วันต้องโทษจำคุกที่ศาลจะต้องมีคำสั่งให้นับโทษต่อตามคำร้องของผู้ร้องอีก ที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญา

- ๙ -

ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองวินิจฉัยว่า ผู้ถูกกล่าวหาต้องชั่งระหว่างได้ส่วนเป็นระยะเวลาพอแก่โทษแล้ว จึงให้หมายปล่อยในคดีนี้ และยกคำขอให้นับโทษผู้ถูกกล่าวหาต่อ จึงขอด้วยกฎหมาย อุทธรณ์ของผู้ร้องในข้อนี้ฟังไม่ขึ้นอีกเช่นกัน

ส่วนที่ผู้ถูกกล่าวหาแก้อุทธรณ์ของผู้ร้องโดยอ้างว่า ผู้ถูกกล่าวหาขาดเจตนาในการกระทำความผิด และขอให้ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกายกคำร้องของผู้ร้องนั้น เห็นว่า หากผู้ถูกกล่าวหาประสงค์จะได้แย้งคำพิพากษา ขอที่จะใช้สิทธิอุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ หมวด ๖ หาใช่ทำมาในรูปคำแก้อุทธรณ์ไม่ กรณีจึงไม่อาจรับวินิจฉัยคำแก้อุทธรณ์ของผู้ร้องได้

จึงวินิจฉัยยืน.

นายวรณัฏฐ์ จิระภาค

แห่งทรัพย์สินและหนี้สินนั้น กรณีเข้ารับตำแหน่งและกรณีพ้นจากตำแหน่งที่ปรึกษานายกองการบริหารส่วนจังหวัดเชียงรายวาระที่ ๑ และวาระที่ ๒ ให้เพิกถอนสิทธิสมัครรับเลือกตั้งของผู้ถูกกล่าวหา กับลงโทษเฉพาะกรณีเข้ารับตำแหน่งและกรณีพ้นจากตำแหน่งที่ปรึกษานายกองการบริหารส่วนจังหวัดเชียงรายวาระที่ ๒ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.๒๕๖๑ มาตรา ๘๑, ๑๑๔, ๑๖๗ และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ และขอให้ นับโทษผู้ถูกกล่าวหาต่อจากโทษในคดีหมายเลขแดงที่ ๕๓๓๗/๒๕๖๒ ของศาลฎีกา

ผู้ถูกกล่าวหาให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่ผู้ร้องขอให้ นับโทษต่อ

ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิจารณาแล้ว พิพากษาว่า นายศักดิ์ดาพินิจ ณรงค์ชาติโสภณหรือวรชิตศักดิ์ หงษ์ชนินทร์รัฐ ผู้ถูกกล่าวหา จงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ด้วยข้อความอันเป็นเท็จ หรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบกรณีพ้นจากตำแหน่งที่ปรึกษานายกองการบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย วาระที่ ๒ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๓ ห้ามมิให้ผู้ถูกกล่าวหาดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือดำรงตำแหน่งใดในพรรคการเมืองเป็นเวลาห้าปี นับแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๘ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ถูกกล่าวหาพ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๓๔ วรรคสอง กับมีความผิดตามมาตรา ๑๑๙ ฐานเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ กรณีพ้นจากตำแหน่งที่ปรึกษานายกองการบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย วาระที่ ๒ องค์คณะผู้พิพากษาเสียงข้างมากเห็นควรลงโทษ จำคุก

๒ เดือน ผู้ถูกกล่าวหาต้องชั่งระหว่างไต่สวนเป็นระยะเวลาพอแก่โทษแล้ว จึงให้หมายปล่อยในคดีนี้ และยกคำขอให้นับโทษผู้ถูกกล่าวหาต่อ ข้อหาและคำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

ผู้ร้องอุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา

พิเคราะห์อุทธรณ์ คำแก้อุทธรณ์ คำร้อง เอกสารประกอบคำร้อง และพยานหลักฐาน ตามทางไต่สวนแล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายก องค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงรายวาระที่ ๑ เมื่อวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๕ พ้นจากตำแหน่งเมื่อวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๗ ต่อมาได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเดิมวาระที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๗ และพ้นจากตำแหน่งด้วยการลาออกเมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๘ ผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีแสดงรายการ ทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้องกรณีเข้ารับตำแหน่งวาระที่ ๑ เมื่อวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๕ กรณีพ้นจาก ตำแหน่งวาระที่ ๑ เมื่อวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๗ กรณีเข้ารับตำแหน่งวาระที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๗ และกรณีพ้นจากตำแหน่งวาระที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๘ โดยไม่ระบุหนี้จำนองห้อง ชุดเลขที่ ๗๙/๒๔๘ และ ๗๙/๔๕๔ ชั้นที่ ๑๙ และ ๒๘ อาคารชุด “ปทุมวันรีสอร์ท” ตำบลพญาไท (ประแจจีน) อำเภอพญาไท (ดุสิต) กรุงเทพมหานคร ที่มีต่อบริษัทบริหารสินทรัพย์กรุงเทพพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) ในรายการหนี้สินตามเอกสารหมายเลข ร.๙ ร.๑๐ ร.๑๑ และ ร.๒๙ ตามลำดับ สำหรับคดี ที่ผู้ร้องมีคำขอให้นับโทษต่อนั้น ศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาลงโทษจำคุกผู้ถูกกล่าวหา ตามสำนวนคดี หมายเลขแดงที่ อท.(ผ) ๒๑/๒๕๕๙ ของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง

ปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ร้องประการแรกมีว่า คดีของผู้ร้องใน

ความผิดฐานจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบกรณีเข้ารับตำแหน่งที่ปรึกษานายกองคการบริหารส่วนจังหวัดเชียงรายวาระ๒ ขาดอายุความทางอาญาตามคำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือไม่ โดยผู้ร้องอุทธรณ์ว่า ผู้ร้องยื่นคำร้องเมื่อวันที่ ๑๒ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๒ ขอให้ศาลวินิจฉัยว่า ผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดฐานจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จ และขอศาลออกหมายจับผู้ถูกกล่าวหาในวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๒ ก่อนครบกำหนดอายุความในวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๖๒ จึงถือว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้หลบหนีไปในระหว่างถูกดำเนินคดีหรือระหว่างการพิจารณาของศาล ย่อมเป็นเหตุให้อายุความสะดุดหยุดลงจนกว่าจะจับตัวผู้ถูกกล่าวหาและนำตัวมาส่งศาลได้ เมื่อผู้ร้องได้นำตัวผู้ถูกกล่าวหารายงานตัวต่อศาลเมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๒ คดีจึงไม่ขาดอายุความ สิทธินำคดีอาญามาฟ้องยังไม่ระงับไป เพราะเหตุขาดอายุความดังที่ศาลวินิจฉัยไว้ การที่ศาลนับอายุความเรื่อยมาจนกระทั่งได้ตัวผู้ถูกกล่าวหาส่งศาล ถือเป็นการวินิจฉัยขัดต่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๕๔ มาตรา ๗๔/๑ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๗ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๕ เห็นว่า ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้องกรณีเข้ารับตำแหน่งที่ปรึกษานายกองคการบริหารส่วนจังหวัดเชียงรายวาระที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๗ โดยไม่แสดงรายการหนี้จำนองห้องชุด ๒ ห้อง จึงถือว่าวันดังกล่าวเป็นวันกระทำความผิด คดีนี้ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ลงโทษผู้ถูกกล่าวหาตาม

พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.๒๕๖๑ ซึ่งใช้บังคับเมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ภายหลังวันที่ผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิด โดยมาตรา ๓ ของพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ แต่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มิได้ยกเลิกการกระทำความผิด ทั้งยังคงกำหนดโทษทางอาญาสำหรับการกระทำความผิดตามคำร้อง ไว้ในมาตรา ๑๖๗ ซึ่งมีระวางโทษเท่ากับพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๑๙ ดังนั้นโทษทางอาญาตามกฎหมายที่บัญญัติในภายหลังจึงไม่แตกต่างกับกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิด จึงต้องใช้กฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดบังคับแก่คดี เมื่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.๒๕๔๒ มาตรา ๑๑๙ มิได้บัญญัติอายุความไว้เป็นการเฉพาะ จึงต้องนำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญาว่าด้วยอายุความมาใช้แก่ความผิดในคดีนี้ ซึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ บัญญัติว่า “ในคดีอาญา ถ้ามิได้ฟ้องและได้ตัวผู้กระทำความผิดมายังศาล ภายในกำหนดดังต่อไปนี้ นับแต่วันกระทำความผิด เป็นอันขาดอายุความ... (๔) ห้าปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกกว่าหนึ่งเดือนถึงหนึ่งปี...” คดีนี้มีระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๖ เดือน อายุความจึงมีกำหนดเวลาห้าปีนับแต่วันกระทำความผิด ปราบกฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ศาลวินิจฉัยการตรวจสอบทรัพย์สินของผู้ถูกกล่าวหา เมื่อวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๖๒ ก่อนครบกำหนดอายุความ แต่ในวันดังกล่าวผู้ร้องไม่ได้ตัวผู้ถูกกล่าวหามายังศาล แม้ศาลได้ออกหมายจับผู้ถูกกล่าวหาเมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๒ อันเป็นวันก่อนครบกำหนดอายุความคดีนี้ ซึ่งถือว่าผู้ถูกกล่าวหาหลบหนีไปในระหว่างการดำเนินคดี แต่มาตรา ๗๔/๑ ซึ่งเป็นบทกฎหมายที่แก้ไขเมื่อปี ๒๕๕๔

และเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิด และบัญญัติอยู่ในหมวด ๖ การดำเนินคดีอาญาผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองตามมาตรา ๒๗๕ ของรัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็นบทบัญญัติการดำเนินคดีในกรณีที่นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา หรือข้าราชการการเมืองอื่นถูกกล่าวหาว่าร่ำรวยผิดปกติในกรณีกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการตามประมวลกฎหมายอาญาหรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่หรือทุจริตต่อหน้าที่ตามกฎหมายอื่น ซึ่งเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการปราบปรามการทุจริต โดยไม่รวมถึงการดำเนินคดีกรณียื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินซึ่งอยู่ในหมวด ๓ ว่าด้วยการตรวจสอบทรัพย์สินและหนี้สิน อันเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการป้องกันการทุจริต กรณีจึงไม่อาจนำ มาตรา ๗๔/๑ มาใช้บังคับแก่คดีนี้ ดังนั้นเมื่อนำมาตรา ๗๔/๑ มาใช้บังคับอายุความคดีนี้จึงไม่สอดคล้องลงตามบทบัญญัติดังกล่าว สำหรับที่ผู้ร้องอุทธรณ์ว่า เมื่อผู้ร้องยื่นคำร้องแล้วอายุความย่อมสอดคล้องลงตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๕ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๗ ด้วยนั้น เห็นว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญทั้งสองฉบับดังกล่าวมีบทบัญญัติเกี่ยวกับการนับอายุความอาญาแต่มีความแตกต่างกับกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดของผู้ถูกกล่าวหา โดยมีผลให้อายุความสอดคล้องลงระยะเวลาการบังคับโทษจึงขยายออกไปซึ่งไม่เป็นคุณแก่ผู้ถูกกล่าวหา อีกทั้งปัญหาเรื่องอายุความแม้มิใช่เป็นการกำหนดองค์ประกอบของการกระทำอันเป็นความผิด แต่ก็ยังเป็นบทบัญญัติเกี่ยวด้วยกำหนดเวลาให้บุคคลต้องรับโทษหรือไม่ต้องรับโทษในทางอาญา เมื่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญทั้งสองฉบับได้บัญญัติขึ้นและมีผลใช้บังคับภายหลังวันกระทำความผิดของผู้ถูกกล่าวหา จึงไม่อาจนำมาใช้บังคับย้อนหลังแก่คดีที่มีการกระทำความผิดก่อนบทกฎหมายใช้บังคับได้ ดังนั้น แม้ศาล

ประทับรับรองไว้พิจารณาเนื่องจากผู้ถูกกล่าวหาไม่มาศาลตามนัดโดยไม่มีเหตุแก้ตัวอันควร แต่คดีนี้ผู้ร้องได้ตัวผู้ถูกกล่าวหามาศาลในวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๒ เกินกำหนด ๕ ปี จึงเป็นอันขาดอายุความทางอาญา ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ (๔) สิทธินำคดีอาญามาฟ้องของผู้ร้องย่อมระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๙ (๖) ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ.๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม ส่วนมาตรการบังคับทางการเมืองนั้นไม่อาจแยกออกจากการวินิจฉัยความรับผิดทางอาญาได้ เมื่อยังไม่ได้พิพากษาว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดตามคำร้องจึงไม่อาจนำมาตรการบังคับทางการเมืองมาใช้บังคับแก่ผู้ถูกกล่าวหาได้ ที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิพากษายกคำร้องเฉพาะในส่วนความผิดฐานจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จในกรณีเข้ารับตำแหน่งที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงรายวาระที่ ๒ มานั้นชอบแล้ว อุทธรณ์ของผู้ร้องฟังไม่ขึ้น

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยต่อไปตามอุทธรณ์ของผู้ร้องมีว่า การที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิพากษาว่าเห็นควรลงโทษจำคุก ๒ เดือน ผู้ถูกกล่าวหาต้องขังระหว่างได้ส่วนเป็นระยะเวลาพอแก่โทษแล้ว จึงให้หมายปล่อยในคดีนี้ และยกคำขอให้นับโทษผู้ถูกกล่าวหาต่อชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ผู้ร้องอุทธรณ์ว่า ผู้ร้องได้ยื่นคำร้องและแก้ไขคำร้องขอให้ศาลนับโทษต่อจากคดีอื่น และยื่นคำแถลงความคืบหน้าของคดีที่ขอให้นับโทษต่อมาโดยตลอด ผู้ถูกกล่าวหาได้มารายงานตัวต่อศาลเมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๒ ในวันเดียวกัน ผู้ถูกกล่าวหาได้ยื่นคำร้องขอให้ปล่อยตัวชั่วคราว และยังปรากฏข้อเท็จจริงอีกว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้ยื่นคำร้องขอออกนอกราชอาณาจักร

ด้วยเหตุผลส่วนตัวและศาลได้อนุญาต ย่อมเห็นได้ชัดว่าในระหว่างพิจารณาของศาล ผู้ถูกกล่าวหาไม่เคยต้องขังระหว่างไต่สวนตามที่ศาลได้วินิจฉัยมาแต่ประการใด อีกทั้ง การที่ผู้ถูกกล่าวหาต้องโทษจำคุกคดีถึงที่สุดในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๕๓๓๗/๒๕๖๒ ของศาลฎีกา ตามหมายจำคุกคดีถึงที่สุดที่ ๑๔/๒๕๖๓ ของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง ฉบับลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ มิใช่คดีเดียวกันกับคดีนี้ จึงรับฟังว่า ผู้ถูกกล่าวหาไม่เคยต้องโทษจำคุกในคดีนี้มาก่อน ย่อมมีเหตุให้ศาลสามารถนับโทษจำคุกในคดีนี้ต่อจากคดีอื่นได้ ศาลจะวินิจฉัยว่าผู้ถูกกล่าวหาต้องขังระหว่างไต่สวนเป็นระยะเวลาพอแก่โทษแล้ว ย่อมเป็นการวินิจฉัยที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่ปรากฏในสำนวนคดีนี้ ไม่มีเหตุให้ยกคำขอให้นับโทษต่อของผู้ร้อง หากศาลไม่นับโทษจำคุกในคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกในคดีหมายเลขแดงที่ ๕๓๓๗/๒๕๖๒ ของศาลฎีกา ย่อมถือได้ว่า ผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดจริงแต่ไม่ต้องรับโทษทางอาญานั้น เห็นว่า ระหว่างการพิจารณาคดีนี้เมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ ศาลฎีกามีคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุกผู้ถูกกล่าวหาเป็นเวลา ๘ ปี ตามสำนวนคดีหมายเลขแดงที่ อท.(ผ) ๒๑/๒๕๕๙ ของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง เมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๓ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองได้ออกหมายขังระหว่างไต่สวนผู้ถูกกล่าวหาไว้ และต่อมาเมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๖๓ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองได้มีคำพิพากษาคดีนี้ ซึ่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ อันเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองใช้ลงโทษผู้ถูกกล่าวหา มิได้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับโทษไว้โดยเฉพาะ กรณีจึงต้องนำบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายอาญาว่าด้วยโทษมาใช้แก่ความผิดคดีนี้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๗ โดยมาตรา ๒๒ วรรคแรก บัญญัติว่า “โทษจำคุก ให้เริ่มแต่วันมีคำพิพากษาแต่ถ้าผู้ต้องคำพิพากษาถูกคุมขังก่อนศาล

พิพากษา ให้หักจำนวนวันที่ถูกคุมขังออกจากระยะเวลาจำคุกตามคำพิพากษา เว้นแต่คำพิพากษานั้นจะกล่าวไว้เป็นอย่างอื่น” ดังนั้นการที่ผู้ถูกกล่าวหามาแสดงตนต่อศาลในระหว่างการพิจารณาคดี ถือได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาอยู่ในอำนาจของศาลในคดีนี้ ต่อมาเมื่อผู้ถูกกล่าวหาถูกจำคุกตามคำพิพากษาศาลฎีกาตามสำนวนคดีหมายเลขแดงที่ อท.(ผ) ๒๑/๒๕๕๙ ของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง จึงเป็นเหตุทำให้คำสั่งศาลที่อนุญาตให้ปล่อยตัวผู้ถูกกล่าวหาชั่วคราวสิ้นสุดผลโดยปริยาย ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๓ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองได้ออกหมายขังระหว่างไต่สวนผู้ถูกกล่าวหาไว้ในคดีนี้โดยไม่ได้กำหนดให้นับแต่วันสิ้นสุดการลงโทษจำคุกในคดีดังกล่าว ดังนั้นถือว่าผู้ถูกกล่าวหาได้ถูกคุมขังอยู่ในคดีนี้ก่อนศาลพิพากษา เมื่อศาลลงโทษจำคุกผู้ถูกกล่าวหาเป็นเวลา ๒ เดือน จำต้องหักจำนวนวันที่ถูกคุมขังออกจากระยะเวลาจำคุกตามคำพิพากษา ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๒๒ วรรคแรก เมื่อนับระยะเวลาตั้งแต่ออกหมายขังระหว่างไต่สวนผู้ถูกกล่าวหาไว้ในคดีนี้ถึงวันที่มีคำพิพากษาคดีนี้เป็นเวลาเกินกว่า ๒ เดือน จึงไม่มีวันต้องโทษจำคุกที่ศาลจะต้องมีคำสั่งให้นับโทษต่อตามคำร้องของผู้ร้องอีก ดังนั้นที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองวินิจฉัยแล้วมีคำพิพากษาว่า ผู้ถูกกล่าวหาต้องขังระหว่างไต่สวนเป็นระยะเวลาพอแก่โทษแล้ว จึงให้หมายปล่อยในคดีนี้ และยกคำขอนับโทษผู้ถูกกล่าวหาต่อ จึงชอบด้วยกฎหมายอุทธรณ์ของผู้ร้องข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

ส่วนที่ผู้ถูกกล่าวหาแก้อุทธรณ์ของผู้ร้องโดยตั้งประเด็นอ้างเหตุผลข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายโต้แย้งคำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง เพื่อใช้เป็นข้ออ้างว่าการกระทำของผู้ถูกกล่าวหาขาดเจตนากระทำความผิด และขอให้ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกายก

(อม.๒๗)

- ๑๐ -

คำร้องของผู้ร้อง เห็นว่า เป็นการตั้งประเด็นเพื่อให้ศาลวินิจฉัยโดยไม่ได้อุทธรณ์คำพิพากษา จึง
ไม่อาจวินิจฉัยให้เป็นไปตามคำแก้อุทธรณ์ของผู้ถูกกล่าวหาได้ ที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้
ดำรงตำแหน่งทางการเมืองได้วินิจฉัยมานั้นเห็นพ้องด้วย

จึงวินิจฉัยยืน.

นายเสรี เพศประเสริฐ